

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

- žalobců:
- a) Ing. J. P.
bytem X
 - b) Ing. J. P.
bytem X
 - c) Ing. M. V.
bytem X
 - d) Mgr. D. P.
bytem X

všichni zastoupeni advokátkou JUDr. Danou Kořínkovou, Ph.D., LL.M.

proti
se sídlem Praha 8, Sokolovská 47/73

žalovanému:
Magistrát hlavního města Prahy
se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2/2

- za účasti:
- 1. **Viladomy Dunovského s.r.o.**, IČO: 04119444
se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 773/4
zastoupená advokátem Mgr. Martinem Mládkem,
se sídlem Praha 1, Ostrovní 2064/5
 - 2. **Městská část Praha 11**

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

se sídlem Praha 4, Ocelíkova 672/1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2023, č. j. MHMP 2243699/2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobci se podanou žalobou domáhali přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), změněno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 11 ze dne 26. 7. 2021, č. j. MCP11/21/038543/OV/Pre. Uvedeným rozhodnutím byl k žádosti společnosti Viladomy Dunovského s.r.o. (dále jen „stavebník“) podle § 94p odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), a § 13a vyhlášky č. 503/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „vyhláška č. 503/2006 Sb.“), schválen stavební záměr na stavbu nazvanou „*Novostavba bytového domu na pozemcích č. parc. XA, XB, XC, XD, XE, XF, v k.ú. X*“ na pozemcích parc. č. XG, XA, XB, XC, XD, XE, XF, v k. ú. X (dále jen „záměr“). Podstata změny rozhodnutí spočívala ve snížení počtu bytových jednotek (z 21 na 20), ve změně a v úpravě podmínek pro umístění stavby, pro provedení stavby a převzatých podmínek dalších dotčených orgánů a v doplnění výroku, kterým bylo podle § 8 odst. 6 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, a § 13a odst. 3 vyhlášky č. 503/2006 Sb. povoleno kácení dřevin a uložena náhradní výsadba za podmínek uvedených v kapitole „*Převzaté podmínky dotčených orgánů*“.

II. Obsah žaloby

2. V prvním žalobním bodě žalobci namítali, že se žalovaný nevypořádal námitku podjatosti Ing. J. P., vedoucí stavebního úřadu, který vydal prvostupňové rozhodnutí. Tvrdili, že námitka podjatosti nebyla opožděná, neboť o podezření a o vznesení předčasných úsudků se žalobci dozvěděli až v prvostupňovém rozhodnutí. O to víc za zarážející žalobci považovali, že prvostupňový orgán v usnesení ze dne 2. 2. 2021 uvedl, že stavebník měl prokázat soulad s nařízením č. 10/2016 Sb., kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (pražské stavební předpisy) [dále jen „PSP“], a současně ho vyzval k doplnění podkladů, které mají přímý vliv na úsudek o tom, zda stavebník soulad s PSP prokázal. K tomu žalobci poukázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2023, č. j. 1 As 34/2023-55, podle kterého tvoří rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

správních orgánů obou stupňů jeden celek s tím, že o jejich námitce mělo být rozhodnuto podle § 14 odst. 3 správního řádu.

3. Ve druhém žalobním bodě žalobci namítali, že se žalovaný opomněl vypořádat s námitkou porušení zásady proporcionality. Tvrdili, že připuštěním změny žádosti stavebníka v odvolacím řízení, aniž by o změně rozhodl prvostupňový orgán, bylo vyhověno jenom stavebníkovi, avšak ostatním účastníkům bylo upřeno právo na odvolání a dvojinstančnost řízení. Vracení věci prvostupňovému orgánu je v souladu s veřejným zájmem. Navíc by se do budoucna mohlo jednat o nebezpečný precedent.
4. Ve třetím žalobním bodě namítali žalobci rozpor záměru s obecnými požadavky na umístování staveb podle § 20 odst. 1 PSP. Tvrdili, že se žalovaný nevypořádal s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 17. 12. 2013, č. j. 4 As 126/2013-37) a že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť z něj není zřejmé, jak správní orgány dospěly k závěru, že je navržený záměr v souladu se stávající strukturou zástavby. K odkazu žalovaného na rozsudek zdejšího soudu ze dne 5. 4. 2023, č. j. 8 A 56/2022-152, uvedli, že potvrzuje jejich argumentaci. Správní orgány nevzaly řádným způsobem v úvahu veškeré skutečnosti vyplývající z § 20 odst. 1 PSP a nepoměřily je s dalšími kritérii podstatnými pro umístění záměru a na řádné posouzení rozhodných kritérií či regulativů pro umístění záměru zcela rezignovaly. Pro úplnost doplnili, že argumentace objekty, namísto kterých má být záměr umístěn, je lichá. Jedná se o rodinné dvojdomky a vzhledem k tomu, že tyto objekty jsou určeny k odstranění, není tato argumentace rozhodná.
5. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobci namítali nepřípustný objem záměru. Uvedli, že v přechodím zrušujícím rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že záměr objemově neodpovídá stávajícímu charakteru, je tedy nepochopitelné, že v napadeném rozhodnutí dospěl žalovaný k opačnému závěru, navzdory tomu, že změnou projektové dokumentace v 09/2022 nedošlo ke snížení zastavěnosti a hmota záměru byla snížena pouze kosmeticky. Závěry žalovaného jsou tak nepřezkoumatelné a neodůvodněné, neboť se žalovaný bez zdůvodnění odchýlil od svého předchozího závěru a nijak se nevypořádal s námitkou žalobců. Žalovaný opomenul například nadměrnou zastavěnost záměru a nevysvětlil, proč má nyní za to, že záměr svým objemem okolní zástavbě již vyhovuje. I po revizi je záměr zjevně neúměrný prostředí, do kterého je umístován, a je i nadále excesivní. Tvrdili, že stavebník nedoložil výkresy, jak mu ukládá vyhláška o dokumentaci staveb, a kdyby tak učinil, byla by excesivnost záměru patrná. Konečně žalobci nesouhlasili s argumentací žalovaného na straně 13 napadeného rozhodnutí a považovali ji za nepravdivou a alibistickou, neboť ve zrušujícím rozhodnutí žalovaný zcela prokazatelně konstatoval rozpor záměru s charakterem území.
6. V pátém žalobním bodě žalobci tvrdili, že zastavěnost záměru je v území nejvyšší, oproti současnému stavu se zdvojnásobí, což představuje rozsáhlou stavební činnost, která je ve stabilizovaném území nepřípustná. Dále namítali, že zastavěnost záměru není vypočtena správně a že je nejméně 60 %. Správní orgány nevzaly v potaz přesahy nadzemní části bytových domů přes půdorys 1. PP, zejména při severní straně bytových domů, přesahy balkonů a teras, ani nebyl zohledněn nezatravněný vjezd a další zpevněné komunikace na pozemku stavby, zejména chodníky. K tomu žalobci odkázali na komentářovou literaturu ke stavebnímu zákonu. Dle žalobců bylo povinností správních orgánů podle § 94 stavebního zákona ověřit správnost projektové dokumentace, pokud jde o stavebníkem udávanou zastavěnost, to však správní orgány přes námitky žalobců neučinily, a proto jsou jejich

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

rozhodnutí nepřezkoumatelná. Navíc se s touto námitkou žalobců správní orgány nevypořádaly.

7. V šestém žalobním bodě žalobci namítali rozpor s § 21 odst. 2 PSP, respektive nepřípustný zásah křídel bytového domu do klidové části zahrad. Tvrdili, že zásah křídel bytových domů porušuje vnitřní stavební čáru a má přímý přesah do pohody bydlení a kvality prostředí žalobců. Předně namítali nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť žalovaný nikterak neodůvodnil a nevysvětlil odklon od svých závěrů v předchozím rozhodnutí. Nadto žalovaný pominul, že zásah do klidové části zahrad je stále stejný a schodovitá úprava záměru byla využita pro ještě větší zásah v podobě pobytových ploch v úrovni 2. NP a 3. NP, které umožňují přímý pohled do zahrady na pozemku p. č. XH, k. ú. X. Z tohoto důvodu žalobci rozporovali argumentaci žalovaného na straně 17 napadeného rozhodnutí. Dle žalobců nejsou úpravy záměru provedené revizí 09/2022 dostatečné pro odstranění nepřiměřeného zásahu do soukromí žalobců. Argumentace žalovaného na straně 15 napadeného rozhodnutí, týkající se objektu č. p. XI, je nekriticky převzatá ze závazného stanoviska Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 22. 8. 2023, č. j. MMR-57569/2023-81 (dále jen „závazné stanovisko MMR“), které však není příslušné k posouzení otázky stavební čáry. Navíc u žalovaného absentuje autonomní posouzení situace ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2018, č. j. 5 As 91/2017-63. Žalovaným uvedené porovnání je neúplné a zavádějící, když objekt č. p. XI je v zásadě na stejné úrovni stavební čáry v tomto bloku staveb. Vedení vnitřní stavební čáry je znatelné ze všech výkresů územně analytických podkladů, které jsou přiloženy k podání žalobců ze dne 20. 10. 2023, na něž žalobci odkázali. Zástavba je vedená podél obvodu bloku a dovnitř těchto bloků žádná stavba významným způsobem nezasahuje. Zásah záměru do vnitrobloku je zjevně excesivní. Ke stavbě na pozemku p. č. XJ žalobci uvedli, že se zde žádná stavba nenachází. Pokud měl žalovaný na mysli stavbu na pozemku p. č. XK, pak se jedná o stavbu č. p. XI.
8. V sedmém žalobním bodě namítali žalobci rozpor záměru s § 25 až § 27 PSP. Namítali, že na straně správních orgánů absentuje autonomní posouzení situace, neboť správní orgány pouze odkazují na závazná stanoviska dotčených orgánů (MMR a orgán územního rozvoje), aniž by se konkrétně vypořádaly s námitkami žalobců uvedenými v podání ze dne 20. 10. 2023 a posoudily, zda výška stavebního záměru ve spojení s jeho excesivní hmotou je v místě obvyklá. K tomu žalobci odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2018, č. j. 5 As 91/2017-63. Napadené rozhodnutí tak je nepřezkoumatelné.
9. V osmém žalobním bodě žalobci namítali rozpor s § 31 až § 33 PSP. I v tomto případě žalobci tvrdili, že rozhodnutí správních orgánů postrádají autonomní posouzení situace, pouze odkazují na závazná stanoviska dotčených orgánů, či studie zájmových organizací, aniž by se správní orgány konkrétně vypořádaly s námitkami žalobců, čímž správní orgány rezignovaly na zásadu materiální pravdy a neověřily budoucí účinky záměru podle § 94o odst. 3 stavebního zákona. Tvrdili, že nová zvýšená doprava bude mít v úzké, jednosměrné ulici D. negativní dopad na klidnou vilovou lokalitu a dopravní zatížení území. Již za současného stavu činí vjezd a výjezd z pozemků žalobců obtíže, dalších 20 až 40 vozidel pak bude nadmíru obtěžovat okolí. Žalovaný se s námitkami žalobců nevyrovnal. Odkaz na závazná stanoviska dotčených orgánů nepostačí.
10. V devátém žalobním bodě namítali žalobci rozpor s § 39 odst. 1 písm. b) a § 42 PSP. Tvrdili, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s námitkami žalobců ohledně požární bezpečnosti. Dle žalobců záměr nesplňuje požadavky požární bezpečnosti a přístupnosti ve smyslu § 39 odst. 1 písm. e) PSP. Projektová dokumentace neobsahuje požadované náležitosti a není v Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

rozsahu podle zákona o dokumentaci staveb kladených na část D.1.3 Požárně bezpečnostní řešení, zejména není dostatečným způsobem řešen vztah k okolním objektům a jejich požárně nebezpečným porostům. Není zajištěn bezpečný přístup pro požární techniku, pokud by mělo dojít k požáru v části záměru vestavěného do zahrady. Rozhodné není vyhovění minimu danému normovými požadavky, neboť je nutné posuzovat každý případ zvlášť. Stanoviska a vyjádření dotčených orgánů posuzují záměr izolovaně od okolní zástavby.

11. V desátém žalobním bodě namítali žalobci rozpor s § 45 PSP. Tvrdili, že ze studie denního osvětlení zpracované Ing. Luborem Kopačkou není zjištěné a přezkoumatelné, s jakými hodnotami bylo kalkulováno, a nepodává se z ní jednoznačný a přezkoumatelný postup při výpočtech výstupních hodnot a údajů, pročež nelze posoudit soulad záměru s § 45 PSP. Současně i v tomto případě absentuje autonomní posouzení situace ze strany správních orgánů. K vysloveným závěrům (viz str. 35 napadeného rozhodnutí) tak nemohl žalovaný dospět.
12. V jedenáctém žalobním bodě žalobci namítali rozpor záměru s územním plánem. Rozpor spatřovali zejména v předimenzovanosti záměru po stránce zastavěné plochy, výšky, podlažnosti, hmoty a objemu, který je umisťován do stabilizovaného území. Žalovaný odkázal na závazné stanovisko MMR, jehož obsah převzal do odůvodnění napadeného rozhodnutí, avšak nijak se nezabýval námitkami žalobců z doplnění odvolání ze dne 20. 10. 2023. Z uvedeného důvodu žalobci na toto podání opětovně odkázali. Tvrdili, že závazné stanovisko MMR je nezákonné. Dle žalobců záměr zásadně naruší dané území, vzhledem k existující klidové výstavbě rodinných domů. Záměr je umisťován do stabilizovaného území, ve kterém nelze realizovat rozsáhlé novostavby, ale pouze nahrazení stávající stavby obdobnou stavbou či revitalizací stávající výstavby. K tomu žalobci odkázali na rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2012, sp. zn. S-MHMP 528341/2011/OST/Fr, a ze dne 29. 6. 2012, sp. zn. S-MHMP 210924/2012/OST/Fr. MMR v závazném stanovisku nesprávně, nepodloženě a nepřezkoumatelně konstatovalo, že záměr nepředstavuje rozsáhlou stavební činnost, přičemž pominulo, že použitá úprava se vztahuje pouze na rozvojové a transformační plochy, nikoli na stabilizované území. Názor MMR, že obdobně lze postupovat i ve stabilizovaném území, není správný. Pokud by tomu tak bylo, bylo by to tak výslovně stanoveno, což není. Ve stabilizovaném území tak je nutné do rozsáhlosti stavební činnosti započítat i předmětné garáže, technické zázemí objektu, sklepy, sklady, 1. PP, atd. Ze stanoviska nevyplývá, o jakou z dovolených stavebních realizací v rámci stabilizovaného území se má jednat. V závazném stanovisku MMR uvedlo, že podle stavebníka má být celková zastavěná plocha záměru nejméně 750 m². Žalobci připomenuli nepřezkoumatelnost výpočtu zastavěné plochy. Dále tvrdili, že stávající bytové domy mají mnohem menší zastavěnou plochu. Řadové domy pak nelze posuzovat jako jediný objekt, navíc mají pouze výšku do 9 m a jen 2 NP. Jediný srovnatelný objekt (parc. č. XV a XW) v území vymezeném MMR je pak umístěn vně území při jeho okraji a vně bloku stavby, do kterého je umístěn, je obklopen veřejným prostranstvím a je umístěn 12 m od panelového domu. MMR tedy porovnává neporovnatelné. V daném případě nevyhovuje zejména poloha záměru v území (hustě zastavěný blok rodinných domů). Záměr odporuje regulativu dotvoření stávající urbanistické struktury a jedná se o rozsáhlou stavební činnost, a proto není jeho umístění ve stabilizovaném území přípustné a je v rozporu s cíli a úkoly územního plánování ve smyslu § 18 a 19 stavebního zákona. Dle žalobců záměr představuje stavební zásah, který by mohl a také bude stávající urbanistickou strukturu významně transformovat, což je nepřípustné. Tvrdili, že napadené rozhodnutí je v rozporu s rozsudkem Nejvyššího Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

správního soudu ze dne 30. 10. 2014, č.j. 10 As 54/2014-69. Dále odkázali na rozsudek zdejšího soudu ze dne 10. 11. 2021, č. j. 3 A 57/2017-317, s tím, že závěry zde uvedené jsou aplikovatelné i na projednávaný případ.

13. Rovněž namítali, že odvolací námitky týkající se rozporu s územně plánovací dokumentací nebyly řádně vypořádány. Odkaz na závazné stanovisko MMR není dostatečný, neboť nezabývá žalovaného povinností ověřit správnost stanoviska MMR v tom, zda se řádně vypořádalo s námitkami žalobců. To se v projednávaném případě nestalo a námitky žalobců nebyly řádně vypořádány. Závazné stanovisko MMR nesplňuje ani elementární nároky na odůvodnění s odkazem na § 149 odst. 2 správního řádu ve spojení s § 154 správního řádu, neboť dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č.j. 9 As 21/2009-150, je na základě § 154 správního řádu třeba použít ustanovení o obsahu, formě a náležitostech rozhodnutí pro závazné stanovisko, jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu.
14. Ve dvanáctém žalobním bodě žalobci namítali rozpor záměru se zásadou proporcionality ve vztahu k okolní zástavbě. Podle územně analytických podkladů se v daném území nachází 98 % objektů, které jsou rodinnými domy, pouze 2 % představují bytové domy, 98 % objektů má podlažnost pouze do 2 NP, pouze 2 % má podlažnost nad 2 NP, 98 % objektů má výšku do 9 metrů, pouze 2 % objektů má výšku nad 9 metrů. Tvrdili, že skutečnost, že se v daném území nachází několik objektů, které se mohou dílčími parametry blížit záměru neznámá, že záměr je v souladu s charakterem okolní zástavby a nevymyká se mu. Při umisťování záměru musí být přihlíženo k převažující zástavbě, nikoli k té, která se v dílčích příkladech vymyká. Uzavřeli, že v případě vymezení daného území pouze stavebním blokem ulicemi D., K. S., K. v. a M., se záměr vymyká ze 100 % ve všech posuzovaných parametrech.
15. Ve třináctém žalobním bodě žalobci rozporovali určení rozhodného území, do kterého je záměr umisťován. Žalobci trvali na tom, že za rozhodné území lze považovat pouze blok vymezený ulicemi D., K. S., K. v. a M., jak jej definovaly správní orgány do vydání závazného stanoviska MMR. MMR rozhodné území vymezilo příliš rozsáhle, což neodpovídá cílům a úkolům územního plánování. Závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2023, č. j. 3 As 247/2022-62, nelze na nynější případ aplikovat. Rozhodné území vymezené v závazném stanovisku MMR není pro žalovaného závazné pro účely stanovení souladu záměru s „charakterem území“, neboť právě stavebnímu úřadu a žalovanému přísluší posoudit soulad záměru s charakterem území, a tudíž mají povinnost i přezkoumatelným způsobem vymezit posuzované území optikou PSP, k čemuž nedošlo. Dále tvrdili, že z napadeného rozhodnutí nelze zjistit, z jakého území žalovaný vycházel. Pokud lze ze strany 14 napadeného rozhodnutí dovodit, že žalovaný vycházel z území vymezeného ulicemi K. v., K. S., D. a B., pak nijak žalovaný nezdůvodnil svůj odklon od původně vymezeného území. Závěrem tohoto žalobního bodu žalobci požadovali, aby soud vyslovil právní názor v otázce, které území lze považovat za rozhodné pro posouzení záměru s územním plánem a které lze považovat za rozhodné pro posouzení souladu s PSP.
16. Ve čtrnáctém žalobním bodě namítali žalobci, že projektová dokumentace není úplná a v odpovídající míře neřeší obecné požadavky na výstavbu. Tvrdili, že projektová dokumentace neobsahuje část D.1.1 Architektonicko-stavební řešení v rozsahu a obsahu předepsaném vyhláškou č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, zejména pak pohledy dokumentující začlenění stavby do stávající zástavby nebo krajiny. Správní orgány přes opakované námitky žalobců nevyzvaly stavebníka k doložení pohledů dokumentujících

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

začlenění záměru do stávající zástavby a ani se s touto námitkou nijak nevypořádaly. Tvrdili, že výkres D.1.1 je nevyhovující, neboť z něj nelze vyčíst, jakým způsobem záměr dopadá do okolní zástavby. K tomu žalobci odkázali na § 6a odst. 1 a 2 vyhlášky o dokumentaci staveb s tím, že v nynějším případě se jedná o učebnicový příklad nezbytnosti výkresu pohledů dokumentujícího začlenění záměru do stávající zástavby a bez něj nelze záměr umístit. Dále v rámci této námítky žalobci tvrdili, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou, spočívající v nedoložení výpočtů a přehledů půdorysů okolních staveb, včetně jejich podrobného zaměření. Tvrdili, že námitka nebyla opožděná, neboť byla uplatněna již v řízení před stavebním úřadem a poté opakovaně například v odvolání ze dne 24. 8. 2021. I pokud by nebyla uplatněna, bylo povinností správních orgánů si tento podklad od stavebníka vyžádat v souladu se zásadou materiální pravdy. Údaje evidované v katastru nemovitostí nejsou dostačující a navíc nebyly respektovány, zejména co se týká územně analytických podkladů. V projektové dokumentaci nejsou půdorysné rozměry okolních staveb zohledněny. Žalobci rozporovali, že by námitka nesouvisela s doplněnými podklady, neboť přímo souvisela se stanoviskem Úřadu městské části Praha 11 ze dne 29. 3. 2023, č. j. MCP11/23/025202/OV/Bu, a jeho nesprávným závěrem. K tomu žalobci poukázali na svá podání učiněná v průběhu správního řízení a uvedli, že projektová dokumentace postrádá přezkoumatelné, úplné a přehledné a) „Výkresy podle části projektové dokumentace D.1.1 Architektonicko-stavební řešení, písm. b) PD (příloha č. 8 vyhlášky o dokumentaci staveb)“, b) „Výkresy podle části projektové dokumentace C.2 písm. c), vyznačení vlivu vazeb na okolí (příloha č. 8 vyhlášky 499/2006 Sb.)“ a c) „Výkresy podle části projektové dokumentace C.3 (příloha č. 8 vyhlášky 499/2006 Sb.)“.

17. V patnáctém žalobním bodě namítali žalobci snížení hodnoty bydlení, respektive kvality prostředí žalobců i dalších osob v sousedství. Žalobci předně odkázali na námitky obsažené v odvolání a jeho následných doplněních. Dále poukázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116, a ze dne 1. 11. 2012, č. j. 8 As 27/2012-113, s tím, že záměr představuje nepřípustné zvýšení zátěže nad míru přiměřenou poměrům daného místa, čímž dojde k nevratnému narušení vnímání pohody bydlení ze strany žalobců. Dle žalobců není rozhodné splnění limitů hluku, pachů nebo čistoty ovzduší ve smyslu zvláštních zákonů, neboť naplnění těchto požadavků nevyčerpává požadavek na zachování pohody bydlení. Správní orgány byly povinny zhodnotit všechny faktory v jejich souhrnu, což neučinily. Odkaz na stanoviska dotčených orgánů nelze považovat za řádné vypořádání námítky porušení pohody bydlení. Navíc žalovaný ani neuvádí, o jaká stanoviska dotčených orgánů a v nich uvedené skutečnosti opřel svůj závěr o zachování pohody bydlení. Žalobci namítali, že v daném případě zatížení vlastníků okolní zástavby není přiměřené. Ve vztahu k rodinnému domu žalobců a) a b) na pozemcích parc. č. XH a parc. č. XL ze západní strany přibude 14 oken, oproti žádným za současného stavu. Vyvýšení parapetů a zmenšení oken na tom nic nemění. Záměr bude lemovat jejich zahradu po téměř celé délce, čímž dojde u těchto žalobců k absolutní ztrátě soukromí, což je podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2010, č. j. 7 As 13/2010-145, a ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 As 134/2015-48, nepřípustné. Obecné odkazy a formulace žalovaného stran pohody bydlení a kvality prostředí jsou zcela nedostačující a činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. I v tomto případě se žalovaný nikterak nevyrovnal s podáním ze dne 20. 10. 2023. Odůvodnění žalovaného považovali žalobci za nedostatečné i proto, že se žalovaný odchýlil od svého původního právního názoru vyjádřeného v rozhodnutí ze dne 29. 9. 2020, č. j. MHMP 1391300/2020, ve kterém žalovaný konstatoval, že zcela nepochybně může dojít ke snížení subjektivně vnímaného pocitu pohody bydlení i ke snížení soukromí. Ani po revizi

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

projektové dokumentace z 09/2022 nedošlo k úpravě záměru takovým způsobem, aby vyhověl předchozímu závěru žalovaného.

18. V rámci této námitky žalobci namítali zásah záměru do klidové zóny zahrad, respektive nezachování intimity zadní části zahrad. Tvrdili, že záměr bude místním poměrům nepřiměřeným způsobem přesahovat vnitřní stavební čáru. Od pozemku parc. č. XM v k. ú. X bude mít záměr odstup pouze 3 metry, tedy bude zasahovat celou svou hmotou téměř až k samotné jižní hranici pozemku parc. č. XC v k. ú. X, tedy do vnitřní stavební čáry. Od pozemku parc. č. XH v k. ú. X bude mít záměr odstup pouze 4 metry. V obou případech bude pohoda bydlení zcela a nenávratně vyloučena a zmařena. I v tomto případě bylo žalovaným přebráno stanovisko MMR, aniž by bylo provedeno autonomní posouzení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2018, č. j. 5 As 91/2017-63). Navíc žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl nepravdivá a účelová tvrzení (viz str. 55 napadeného rozhodnutí), neboť i po revizi projektové dokumentace z 09/2022 je umožněn přímý pohled na zahrady rodinných domů, zejména z teras nacházejících se v západním křídle bytového domu ve 2. a 3. NP. Zásah do klidové části zahrad je tak ještě větší, než jaký zde byl před revizí projektové dokumentace v 09/2022, a který byl žalovaným shledán jako nepřipustný a nevyhovující. Konečně měli žalobci za to, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť z něho není zřejmé, jaký vliv mělo snížení hmoty záměru západního křídla bytových domů na obtěžování pohledem, když odstupy od stavby zůstaly stejné a stav před revizí z 09/2022 byl žalovaným posouzen jako nepřipustný.
19. Dále v rámci této námitky bylo žalobci tvrzeno, že se žalovaný nevypořádal s jejich argumentací týkající se světelného znečištění z oken budov do venkovního prostředí. Podle žalobců měl žalovaný tuto námitku podrobit samostatnému posouzení a zabývat se například počtem oken, se kterým je spojen nárůst světelné intenzity, a posoudit, zda světelné znečištění záměru je přiměřené místním poměrům. Žalobci vnímají světelné znečištění z takto vysokého počtu oken negativně. Jedinou rozhodnou skutečností by mělo být, zda je takový počet oken na takto malém prostoru běžný, přičemž žalobci měli za to, že není.
20. Žalobci rovněž poukázali na ztrátu výhledu. Tvrdili, že argumentace žalovaného v napadeném rozhodnutí (viz str. 57) je vytržena z kontextu a je v rozporu s původním právním názorem žalovaného obsaženým v jeho předchozím rozhodnutí. Žalovaný neposoudil, zda je zásah způsobený záměrem přiměřený daným poměrům. Umístění záměru do urbanizované plně zastavěné lokality způsobuje zcela evidentní ztrátu výhledu, která je nepřiměřená místním poměrům. I pokud by žalobci připustili, že neexistuje právo na absolutní výhled, tak žalovaný předmětnou námitku nevypořádal s užitím autonomního posouzení, které není možné nahradit odkazem na vybranou, obecnou a z kontextu vytrženou judikaturu Nejvyššího správního soudu.
21. Dále žalobci namítali znehodnocení pasivního domu parc. č. XN, č. p. XO, k. ú. X. I v tomto případě žalobci postrádali autonomní posouzení situace, když žalovaný neuvedl, zda je daný jev v místě běžný a námitku vypořádal pouze odkazem na studii denního osvětlení. Vlastníci pasivního domu neočekávají stavební pasivitu v okolí, ale legitimně očekávají, že naproti jejich nemovitosti budou umístěny pouze rodinné domy, jako je tomu v celé ulici D., nikoli dva bytové domy. K tomu žalobci odkázali na námitky vznesené v odvolání s tím, že nebyly vypořádány.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

22. Žalobci rovněž namítali rozpor záměru se zvýšenou ochranou zeleně. Ani v této otázce se žalovaný dle žalobců nevypořádal s jejich námitkami a rezignoval na autonomní posouzení, ale pouze odkázal na závěry závazného stanoviska MMR, kterému posouzení dané problematiky nepřísluší, a ve kterém je výslovně uvedeno, že MMR nemá k dispozici údaje o rozsahu ploch zeleně, a proto nemůže záměr z tohoto hlediska kvantitativně porovnávat se stávajícími stavbami. V řízení bylo prokázáno, že dojde k podstatnému zmenšení plochy zeleně tím, že se zastavěnost pozemku zvýší o desítky %. Závěr napadeného rozhodnutí o poměru zastavěné části pozemku a části pozemku využitě pro zeleň je podle žalobců nepřezkoumatelný, neboť byla nepřezkoumatelným způsobem stanovena zastavěnost a chybí autonomní posouzení toho, co je v daném území obvyklé.
23. Dále žalobci tvrdili, že správní orgány vyhodnotily existenci imisí hlukem a prachem nedostatečně, pouze na základě souhlasného stanoviska Hygienické stanice hl. m. Prahy, a nevypořádaly se s dalšími skutečnostmi. Limity hluku a prachu nelze posuzovat z hlediska limitů nastavených veřejnoprávními předpisy, ale v souvislosti s místními poměry. V případě, že způsobený hluk nelze považovat za přiměřený místním poměrům, jedná se o imisi hluku podle § 1013 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 54 Co 3900/2007-203). V této souvislosti správní orgány neověřily účinky budoucího užívání stavby ve smyslu § 94o odst. 3 stavebního zákona. Souhlasným stanoviskem bylo sice vyhověno záměru, avšak je zde uvedeno, že záměr jen zhorší již tak nadlimitní zatížení dané lokality hlukem, což není přípustné. S ohledem na plánovaných 20 parkovacích míst se dá nárůst již nadlimitní hlukové zátěže předpokládat.
24. Poznamenali, že stran pohody bydlení a kvality prostředí žalovaný zcela nepřípustně převzal do odůvodnění napadeného rozhodnutí argumentaci obsaženou v závazném stanovisku MMR, které není příslušné k posouzení dané problematiky. Navíc je toto stanovisko silně zavádějící, ignoruje konkrétní prvky daného území a územně analytické podklady.
25. Konečně žalobci namítali nedostatečné zkoumání intenzity narušení jednotlivých činitelů. K tomu žalobci odkázali na rozsudek Městského soudu ze dne 10. 11. 2021, č. j. 3 A 57/2017-317, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 As 24/2015-24, ze dne 5. 6. 2014, č. j. 9 As 95/2012-131, a ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 As 25/2009-163.
26. V šestnáctém žalobním bodě žalobci namítali snížení tržní hodnoty jejich nemovitostí, ke kterému dojde trvale a nezbytně vzhledem na skutečnost, že záměr není v souladu s územním plánem ani požadavky PSP. Z tohoto důvodu se neuplatní žalovaným odkazovaný nálezný Ústavního soudu ze dne 15. 1. 2019, sp. zn. I. ÚS 3197/18.
27. V sedmnáctém žalobním bodě namítali žalobci nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť prvostupňové i napadené rozhodnutí nesplňují elementární nároky kladené na odůvodnění rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu, protože nejsou přezkoumatelná v souladu s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2021, č. j. 3 A 57/2017-317.
28. V posledním osmnáctém žalobním bodě žalobci trvali na námitce, jejíž podstata spočívá v tvrzeném zkrácení účastnického práva žalobců na zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ke kterému došlo v důsledku nekonání ústního jednání spojeného s místním šetřením.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě a související vyjádření

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

29. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný k jednotlivým žalobním bodům především odkázal na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
30. K námitce podjatosti osoby, která vydala prvostupňové rozhodnutí, žalovaný zopakoval, že nebyla uplatněna bez zbytečného odkladu a zároveň nebyla důvodná.
31. K námitce porušení zásady dvojinstančnosti žalovaný uvedl, že zrušení prvostupňového rozhodnutí představuje krajní možnost řešení jeho vad (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č.j. 6 As 286/2018-34). Dále pak trval na aplikaci závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2023, č. j. 1 As 34/2023-55.
32. K námitce rozporu záměru s obecnými požadavky na umístění staveb žalovaný uvedl, že v žalobci odkazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2013, č. j. 4 As 123/2013-37, nelze dohledat podporu pro jejich argumentaci. Správní orgány posoudily záměr ze všech hledisek podle § 20 a násl. PSP. Žalovaný odkázal taktéž na závazné stanovisko MMR, které podrobně vyhodnotilo přípustnost umístění záměru do stabilizovaného území, přičemž hodnotící kritéria byla obdobná jako v případě § 20 PSP.
33. K nepřípustnosti objemu zástavby žalovaný uvedl, že s ohledem na změnu záměru v projektové dokumentaci z 09/2022 neměl důvod setrvávat na svém předchozím závěru. Současně odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2024, č. j. 10 A 171/2019-304, podle kterého může být výsledkem posouzení skutečnost, že může být umístěna stavba, která je v území rozměrově největší při zohlednění jejího členění na jednotlivé sekce (hmotové posouzení). Konečně poukázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2023, č. j. 5 As 25/2021-174, zabývající se rozsahem soudního přezkumu úvah správního orgánu týkajících se souladu umísťované stavby s urbanisticko-architektonickými podmínkami.
34. K námitce týkající se zastavěnosti pozemku a stavby žalovaný uvedl, že § 20 PSP nařizuje k půdorysným rozměrům okolních staveb a jejich výšce pouze přihlídnout, nestanovuje však žádné pevné limity pro zastavěnost a nepracuje s definicí zastavěné plochy podle § 2 stavebního zákona. Při porovnání podle § 20 PSP je podstatné nadzemní uspořádání objektu, tedy část vystupující nad terén, která je tvořena dvěma objekty, vnímanými jako samostatné objekty umístěné v zahradě. Z tohoto důvodu se podzemní části staveb neuplatňují. Část zastavěná nadzemními stavbami je cca 36 %, což odpovídá poměrům obvyklým v daném území. Územní plán pro umístění staveb do stabilizovaného území nevyžaduje přesné údaje o zastavěnosti pozemků v posuzované ploše.
35. K namítanému rozporu záměru s § 21 odst. 2 PSP žalovaný shrnul, že v posuzovaném bloku nelze jednoznačně vysledovat jeho vnitřní organizaci. Zásah západního a východního křídla hlouběji do pozemku nenarušuje v místě obvyklé a charakteristické uspořádání zástavby směrem do vnitrobloku zahrad, a to zejména s ohledem na postupné snižování západního křídla objektu. Záměr podle projektové dokumentace z 09/2022 nenarušuje rekreační části sousedních zahrad, neboť došlo k odstranění balkonů, podél západní stěny jsou umístěny převážně neobytné místnosti, došlo ke zmenšení rozměrů oken a zvýšení parapetů. Směrem k pozemků žalobců nebyly umístěny žádné pobytové plochy (terasy).
36. K námitce rozporu záměru s § 25 až § 27 PSP žalovaný označil argumentaci žalobců za zavádějící, neboť není zjevné, jaké další „autonomní posouzení situace“ by měl žalovaný provést. V textu odůvodnění nebylo odkazováno na závazná stanoviska. Z obsahu žalobní námítky nelze dovodit, jaká námitka nebyla vypořádána. Záměr byl navržen v souladu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

s požadavky na maximální regulovanou výšku podle PSP v kontextu nejbližší zástavby v daném stavebním bloku. Sami žalobci argumentují tím, že změnou záměru stavebník vyhověl výškovým hladinám.

37. K námitce porušení § 31 až § 33 PSP žalovaný uvedl, že v napadeném rozhodnutí zdůraznil závazné stanovisko nadřízeného dotčeného orgánu Magistrátu hlavního města Prahy, odboru pozemních komunikací a drah (dále jen „MHMP PKD“) ze dne 10. 12. 2021, které potvrdilo závazné stanovisko silničního správního orgánu. Z provedeného posouzení nevyplývá neúměrné zatížení území navrhovanou dopravou.
38. K námitce porušení požární bezpečnosti žalovaný plně odkázal na napadené rozhodnutí, neboť žalobci tvrzení žalovaného nijak nerozporovali. Stejným způsobem přistoupil žalovaný i k vypořádání námítky spočívající v tvrzeném rozporu napadeného rozhodnutí s § 45 PSP.
39. K námitce rozporu napadeného rozhodnutí s územním plánem a závazným stanoviskem MMR žalovaný poukázal na skutečnost, že nadřízený orgán územního plánování v průběhu řízení opakovaně potvrdil soulad záměru s územním plánem. Žalovaný byl vázán odborným názorem nadřízeného dotčeného orgánu a autonomní posouzení souladu s územním plánem mu nepřisluší. MMR v závazném stanovisku námítky žalobců vypořádalo. Odkazy žalobců na rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2011, sp. zn. S-MHMP 528341/2011/OST/Fr, a ze dne 29. 6. 2012, sp. zn. S-MHMP 210924/2012/OST/Fr, jsou zavádějící a vytržené z kontextu, neboť se vztahují ke znění stavebního zákona, podle kterého posouzení souladu s územním plánem příslušelo stavebnímu úřadu, nikoli dotčenému orgánu územního plánování. Žalobci v této souvislosti zaměňují spojení „soubor staveb“ za definici podle § 2 odst. 8 stavebního zákona, kterou stavební zákon v době vydání obou odkazovaných rozhodnutí neobsahoval.
40. K námitce rozhodného území, do kterého je záměr umisťován, žalovaný uvedl, že při posuzování souladu záměru s charakterem území PSP neuvažují s pojmem jednotlivého „bloku“. Žalovaný vymezil posuzované území podle společných převažujících rysů stávající zástavby, což je v souladu s definicí § 2 písm. h) PSP. MMR s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2023, č. j. 3 As 247/2022-62, uvedlo, že soulad záměru s charakterem území se neodvozuje pouze od přímo sousedících staveb či staveb v rámci jednoho bloku, ale je nutné zohlednit i širší územní souvislosti.
41. K námitce neúplnosti projektové dokumentace žalovaný shrnul, že náležitosti požadované ze strany žalobců jsou obsaženy v části D.1.1 a D.1.2 projektové dokumentace v rozsahu odpovídajícím posuzovanému záměru. Podle žalovaného nejsou výkresy řezů v návaznosti na sousední objekty potřebné, protože stavba je umisťována od sousedních staveb s dostatečným odstupem, aby nemohly být ovlivněny. V řízení byl doložen výkres D.1.1 znázorňující začlenění záměru do okolní zástavby.
42. K námitce snížení pohody bydlení měl žalovaný za to, že se vyjádřil k veškerým konkrétním činitelům pohody bydlení obsaženým v námitkách žalobců. Není zřejmé, jaké další autonomní posouzení měl provést. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2010, č. j. 7 As 13/2010-145, si nemohou žalobci osobovat právo na vyloučení všech stavebních změn jejich sousedství, které by podstatně snížily míru jejich soukromí. Skutečnost, že na sousedním pozemku nestála stavba, která umožňovala jejím uživatelům vidět na pozemek žalobců či do oken jejich domů, nezakládá právo na přetrvání takového

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

stavu do budoucna. Žalobci nemají subjektivní veřejné právo na konzervaci poměrů v dané oblasti.

43. K námitce světelného znečištění měl žalovaný za to, že žalobci nespecifikovali, zda se obávají obtěžování světlem při pohybu na zahradě nebo uvnitř domu. Žalovaný zopakoval svou argumentaci, že s ohledem na členění záměru nemohou žalobci čelit světelnému znečištění ze všech 20 bytových jednotek, s tím, že ve stěně přivrácené k sousednímu pozemku s domem č.p. 1074 nejsou situována okna obytných místností, u kterých se předpokládá trvalejší svícení.
44. K námitce ztráty výhledu žalovaný sdělil, že v urbanizované, plně zastavěné lokalitě je výhled z oken na sousední objekt obvyklý a žalobci nemohou požadovat po vlastníkově stavebního pozemku zajištění pohledu na zelenou část své zahrady.
45. Ke znehodnocení pasivního domu žalovaný uvedl, že očekávání žalobců, že naproti jejich nemovitosti budou umístěny pouze rodinné domy, nemá oporu v územně plánovací dokumentaci, ani ve stávajícím stavu, neboť odstraňované objekty charakteristiku rodinných domů nesplňují.
46. Ve vztahu k rozporu záměru se zvýšenou ochranou zeleně žalobci zcela pominuli posouzení MMR. Současně jsou obsahem záměru také sadové úpravy a na bytovém domě je navržena plochá extenzivní zelená střecha. Taktéž nad podzemním podlažím bude založena zeleň.
47. V souvislosti s imisí hluku byla provedena měření hluku společností KONTRAHLUK, s.r.o., jejichž výsledky jsou uvedeny v protokolu o měření hluku, který je přílohou Hlukového posouzení provedeného Ing. Vladimírem Zúbrem. Z posouzení vyplynulo, že v lokalitě jsou za současného stavu hygienické limity pro hluk s rezervou splněny a dopravní obsluha objektu změny hlukové poměry v zanedbatelné míře. Rovněž imisní zatížení ve všech parametrech sledovaných znečišťujících látek je s rezervou pod stanovenými imisními limity. Námitky žalobců nejsou nijak podloženy.
48. Ve spojení s tvrzeným poklesem ceny nemovitostí žalobců žalovaný odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 1. 2019, sp. zn. I. ÚS 3197/18, podle kterého pokles ceny daný sousední zástavbou v mezích územního plánu nepředstavuje zásah do vlastnického práva, neboť čl. 11 Listiny nezaručuje trvalou hodnotu věci.
49. K tvrzené nepřezkoumatelnosti žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 179/2017-38, podle kterého není povinností správních orgánů reagovat na každé dílčí tvrzení účastníků. Žalobci blíže nespecifikovali v jakých aspektech odůvodnění rozhodnutí nesplňuje „elementární nároky“ ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu.
50. K námitce nekonání ústního jednání žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí.
51. *Stavebník ve vyjádření ze dne 16. 4. 2024* měl za to, že záměr neporušuje žádný zákonný požadavek. Dále stavebník popsal změny ke kterým došlo v souvislosti se změnou projektové dokumentace z 09/2022. V rámci změn došlo k redukci záměru.
52. K námitce porušení zásady dvojinstančnosti stavebník zejména odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek ze dne 20. 7. 2023, č. j. 1 As 34/2023-55, ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007-98, a ze dne 23. 8. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, s tím, že se jedná o námitku nedůvodnou a ze strany žalovaného řádně vypořádanou. Žalobci byli se zúžením žádosti řádně seznámeni a dostali možnost se k němu vyjádřit, což i využili.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

53. K námitkám týkajícím se souladu záměru s charakterem zástavby stavebník uvedl, že správní orgány jsou vázány odborným názorem dotčeného orgánu územního plánování a nepřísluší jim autonomní posouzení věci. Orgány územního plánování shledaly, že je záměr v území přípustný a současně vypořádaly i námitky žalobců.
54. Stavebník byl přesvědčen o správnosti vymezení dotčeného území žalovaným i MMR. Relevantní území je tvořeno souvislým územím se shodnými znaky, převažující stavby určené k bydlení vystavěné v soukromých zahradách.
55. K objemu záměru a zastavěnosti pozemku stavebník uvedl, že při hodnocení vztahu k danému území je nutné vycházet z veřejného prostranství, popřípadě z pohledu z výšky. Podstatné je, aby objem jakéhokoli nově umísťovaného záměru netvořil v území zjevně nepřipustnou dominantu. Pro posouzení je tak určující pouze nadzemní část objemu, kterou může běžně vnímat osoba, která se záměrem přijde do styku a bude jej hodnotit ve vztahu k okolní zástavbě. Záměr na své okolí působí jako dva samostatné domy, neboť hlavní objem záměru je skryt v podzemí a nelze jej vnímat. Nadzemní část záměru má v západním křídle zastavěnou plochu 390 m² a ve východním křídle 360 m². Ve vztahu k pozemkům tyto hodnoty představují cca 36% zastavěnost. Výškově byl záměr upraven tak, že dosahuje jen 2 + 1 NP, namísto původních 3 NP. Tyto hodnoty jsou srovnatelné se zastavěností a výškou okolních staveb v relevantním území. Záměr je tak v souladu s § 20 odst. 1 PSP.
56. Zastavěnost pozemků byla vypočítána podle § 2 odst. 7 stavebního zákona a dosahuje necelých 56 % výměry pozemků. Plochy balkonů se na rozdíl od lodžii do zastavěné plochy záměru nezapočítávají. Zastavěnost pozemku ve výši 60 % je v relevantním území běžná. Vysoké hodnoty zastavěnosti pozemku dosahuje záměr zejména díky podzemnímu podlaží, které bude z velké části pokryto zatravněnou zeminou, která bude se zbytkem nezastavěné plochy tvořit zahradu. Takto zatravněná plocha bude mít stejnou funkci jako srovnatelné plochy v okolí. Z pohledu zastavěné plochy nebude záměr působit mohutně, jak by se mohlo zdát jen na základě čísel.
57. K výšce stavebník uvedl, že podle revize projektové dokumentace z 09/2022 byl záměr navržen tak, aby vyhověl předchozímu požadavku žalovaného na dodržení II. výškové hladiny podle PSP. Regulovaná výška záměru je na úrovni 7,26 m, což je výška atiky 2. NP, nad které bylo umístěno jedno ustoupené podlaží, které se podle § 27 odst. 2 PSP do regulované výšky nezapočítává. Výška záměru i se započítáním ustoupeného podlaží dosahuje 10,06 m. Regulovaná výška 7,26 m je dle územně-analytických podkladů zcela běžnou a nijak výrazně nepřevyšuje okolní domy ani v ulici D., ani v relevantní lokalitě.
58. Z pohledu podlažnosti se záměr nijak nevymyká standardu v relevantním území, ve kterém se většinou nachází domy se 2 NP a podkrovím, popřípadě ustoupeným podlažím. Jmenovitě bytový dům s č. p. XP, polyfunkční dům s č. p. XQ v ulici K. v., rodinný dům s č. p. A a č. p. B v ulici S., rodinné domy s č. p. C, D a E v ulici Z. a nakonec i rodinné domy s č. p. F a G v ulici D. I v tomto ohledu záměr respektuje charakter území.
59. K celkovému souladu s charakterem území ve smyslu § 19a stavebního zákona stavebník uzavřel, že záměr odpovídá svými parametry již existujícím stavbám v relevantním území. Nepředstavuje dominantu, ale pohybuje se v rozmezí určených výškových hladin podle PSP. Nadzemní část nepůsobí nijak rušivě ani nepatříčně. Většina rozlohy pozemku bude i nadále tvořena zelení. Dle názoru stavebníka žalovaný v napadeném rozhodnutí v rámci jednotlivých námitek řádně odůvodnil své závěry o přípustnosti záměru a jeho souladu s charakterem území ve smyslu § 20 PSP a § 19a stavebního zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

60. Ke změně názoru žalovaného stavebník poukázal na změnu projektové dokumentace z 09/2022, která odstranila překážky zmíněné ve zrušujícím rozhodnutí. Žalovaný tak neposuzoval tentýž záměr. Ve zrušujícím rozhodnutí navíc žalovaný uvedl, že některé závěry stavebního úřadu byly nepřezkoumatelné, tudíž v těchto aspektech závazně nerozhodl o rozporu záměru s charakterem území.
61. K problematice umístění záměru do stabilizovaného území stavebník odkázal na závazné stanovisko MMR. MMR v závazném stanovisku přesně popsalo, z jakých důvodů se v nynějším případě nejedná o rozsáhlou stavební činnost v rámci relevantního území, a proč je záměr v souladu s charakterem území. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný s vyslovenými závěry ztotožnil. Posouzení záměru v rámci relevantního území je dle stavebníka v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2023, č. j. 3 As 247/2022-62.
62. K námitce rozporu záměru s požadavkem územního plánu na zvýšenou ochranu zeleně v území měl stavebník za to, že k ní žalobci nejsou procesně oprávněni podle § 94n odst. 3 stavebního zákona. Žalobci mohou podávat námitky jen proti těm skutečnostem, kterými může být přímo dotčeno jejich vlastnické právo, nikoli skutečnostem, jejichž posouzení přísluší orgánům veřejné moci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2018, č. j. 2 As 328/2016-96). Nadto záměr zvyšuje celkovou plochu zeleně realizací zelených střech. Navíc na předmětném pozemku bude stále zahrada v obdobné rozloze. Ochranou zeleně se zabývalo MMR v závazném stanovisku a dále příslušný dotčený orgán ochrany přírody, tj. Magistrát hl. m. Prahy, odbor životního prostředí, který vydal závazné stanovisko ze dne 22.5.2019, č. j. MCP11/19/030269/OŽP/Řího, které následně z důvodu provedené revize dokumentace z 09/2022 potvrdil svým sdělením ze dne 14. 12. 2022, č. j. MCP11/22/069364/OŽP/Hako. Záměr byl vyhodnocen jako souladný s požadavkem zvýšené ochrany zeleně v území. Dále podotkl, že ve stávající situaci tvoří zpevněné plochy stavebních pozemků 38 % a zelené plochy 62 %. Po realizaci záměru budou zelené plochy obsaženy celkem na 77,3 % plochy pozemků.
63. K námitce narušení soukromí žalobců a snížení pohody bydlení stavebník odkázal na její vypořádání ze strany správních orgánů. Dle stavebníka žalobci bydlí ve vysoce urbanizovaném prostředí, ve kterém nemohou očekávat absolutní konzervaci území a musí počítat s proměnou okolí svého obydlí v průběhu času, což vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2018, č. j. 7 As 13/2010-145. Pohoda bydlení žalobců je již nyní omezena stávajícími bytovými domy.
64. K námitce nepřiměřené míry dopravní zátěže a dopravy v klidu stavebník uvedl, že nikdo nemá subjektivní právo na to, aby v blízkosti jeho bydliště byl dostatek parkovacích míst, ani na to, aby mohl pro parkování svého soukromého vozu využívat veřejné plochy. Situaci ohledně ztíženého způsobu výjezdu ze svých pozemků na místní komunikaci mají žalobci dle stavebníka řešit s příslušným orgánem veřejné správy. Nelze totiž klást k tíži stavebníka, že třetí osoby nedodržují předpisy provozu na pozemních komunikacích. Stran nepřiměřenosti dopravní zátěže v ulici D. stavebník zdůraznil, že záměr zajišťuje dostatečné kapacity parkovacích stání pro své obyvatele a z tohoto hlediska ke zhoršení dopravní situace v klidu nedojde. Nárůst dopravy v pohybu o zhruba 20 až 25 aut denně nelze vzhledem k poměrům území hodnotit jako nepřiměřený. Uzavřel, že žalobci pro své tvrzení o nepřiměřeném zvýšení dopravní zátěže v průběhu celého řízení nepředložili žádný podklad, kterým by zpochybnili učiněné závěry správních orgánů či žalovaným učiněné posouzení místních poměrů.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

65. K námitce nepřiměřené míry hluku a prašnosti stavebník upozornil, že záměr bude sloužit výhradně k trvalému bydlení. V relevantním území se již bytové domy nachází, proto se nejedná o nový prvek v území, který by svým provozem zatěžoval obyvatele nad přiměřenou míru. Záměr zanechává velké plochy zeleně, přidává zelené střechy a dojde k výsadbě stromů a keřů. Uvedená zeleň bude prašnost způsobovanou provozem záměru ve velké míře přirozeně zachytávat, čímž nedojde ke zvýšení prašnosti nad míru přiměřenou místním poměrům.
66. Ke ztrátě soukromí stavebník uvedl, že tuto námitku lze uplatnit pouze k sousedním pozemkům ve vlastnictví žalobců a) a b), a to z důvodu výstavby západního křídla záměru. Záměr nezpůsobuje žalobcům a) a b) ztrátu soukromí nepřiměřenou místním poměrům, neboť po revizi projektové dokumentace z 09/2022 nebude na předmětnou zahradu směřovat žádné okno z obytné místnosti. K tomu byla okna v západní stěně záměru zvednuta tak, že z nich za běžných okolností nebude na zahradu žalobců a) a b) výhled. Současně byly odstraněny balkony směrem do zahrady žalobců a) a b). Pohled do „klidové zóny“ zahrady bude možný pouze ze dvou teras, jedné v 2 NP a druhé ve 3 NP, tedy pouze ze dvou bytů. Takovou situaci nelze hodnotit jako ztrátu soukromí nad míru přiměřenou místním poměrům, když v současné době je na zahradu žalobců a) a b) vidět z řady okolních domů, což je v relevantním území běžné. Své tvrzení stavebník dokládal leteckými snímky situací z relevantního území.
67. S námitkami proslunění, denního a umělého osvětlení stavebník uvedl, že do řízení byla doložena Studie denního osvětlení, Proslunění, zpracovaná v 10/2022 oprávněnou osobou Ing. Lubomírem Kopačkou, ze které vyplývá, že nedojde k porušení závazných normových hodnot.
68. Námitka ohledně požární bezpečnosti záměru není podle § 94n odst. 3 stavebního zákona přípustná, neboť byla posouzena dotčeným orgánem v závazném stanovisku Hasičského záchranného sboru ze dne 28. 12. 2022, č. j. HSAA-12664-4/2022, s kladným výsledkem. Nadto požárně nebezpečný prostor nepřekračuje hranice stavebních pozemků záměru. V souvislosti s požární bezpečností není nijak dotčeno vlastnické právo žalobců.
69. Námitka neúplnosti projektové dokumentace není podle § 94n odst. 3 přípustná, neboť jí žalobci nijak nechrání své vlastnické právo.
70. S námitkou znehodnocení domu žalobců se žalovaný řádně vypořádal. Navíc záměr nahrazuje chátrající stavby, tudíž atraktivitu lokality a hodnotu okolních nemovitostí spíše zvyšuje.
71. V souvislosti s námitkou nepřezkoumatelnosti stavebník odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2018, č. j. 10 As 211/2017-47, a dále měl za to, že rozhodnutí správních orgánů řádně námitky žalobců vypořádala.
72. *V replice, respektive doplnění žaloby ze dne 3. 7. 2024* žalobci rozvinuli svá tvrzení a uplatnili nové žalobní body. Soud rekapitulaci doplnění žaloby nepovažuje za přínosnou. S jednotlivými tvrzeními se soud vypořádává v rámci individuálních žalobních bodů.
73. *Ve vyjádření ze dne 23. 7. 2024* stavebník zdůraznil své stanovisko ve věci.
74. *V podání ze dne 26. 7. 2024* žalobci zejména oponovali vyjádření stavebníka ze dne 16. 4. 2024 a ze dne 23. 7. 2024.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

75. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
76. Při ústním jednání konaném dne 29. 7. 2024 setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích, která zopakovali.
77. Zástupce žalobců zejména poukázal na skutečnost, že se žalobci domáhají zrušení napadeného rozhodnutí jednak pro nezákonnost a jednak pro vady řízení. Vady řízení žalobci spatřovali (i) v porušení zásady dvojinstančnosti řízení, (ii) v podjatost Ing. J. P. a (iii) v nekonání ústního jednání. Nezákonnost žalobci namítali z následujících důvodů: (i) překročení a zneužití mezí správního uvážení, a to zejména z hlediska posouzení pohody bydlení a kvality prostředí, otázky vymezení rozhodného území, otázky posouzení charakteru území (vybírání ojedinělých objektů nemajících vypovídací hodnotu o převažující zástavbě v území), otázky posouzení některých z požadavků na umístění stavby (objem, zastavěnost, podlažnost, stavební čára, výška záměru), (ii) nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí (vymezení rozhodného území, souladu záměru s charakterem okolní zástavby, pohoda bydlení) a (iii) skutkový stav je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu nebo vyžaduje zásadní doplnění [neexistence nových teras, neexistence obytných místností, výška záměru zejména východního bytového domu, neexistence bazénů na pozemku žalobců a) a b), soulad s charakterem okolní zástavby, zastínění okolních nemovitostí, negativní důsledky nárůstu zvýšení dopravy].
78. Zástupkyně žalovaného setrvala na stanovisku zákonnosti napadeného rozhodnutí s tím, že žádný z parametrů sledovaný stavebním zákonem nebyl překročen. Žalovaný se posouzení věci odpovídajícím způsobem věnoval.
79. Zástupce stavebníka poukázal na skutečnost, že stavební řízení trvalo 6 let, záměr byl upraven, rozhodnutí obsahují ucelenou argumentaci, proč je záměr přípustný v dané lokalitě a proč není excesem v území. Materiálně se žalobci domáhají přezkumu správnosti, neboť se záměrem nesouhlasí. Judikatura, na kterou žalobci odkazují, se týká srovnávání záměru s dominantami v území.
80. Soud neprovedl důkazy navržené žalobci, tj. důkazy označené ve všech podání žalobců včetně příslušných obrázků inkorporovaných do těchto podání, konkrétně z žaloby se jedná o přílohu č. 7 a přílohu č. 9, z doplnění žaloby ze dne 3. 7. 2024 se jedná o přehled zastavěnosti na jednotlivých pozemcích a inkorporované obrázky, z doplnění ze dne 26. 7. 2024 se jedná o přehled objemů okolních staveb a zastavěnosti a inkorporované obrázky, dále žalobci navrhli studii zastavěnosti okolních pozemků. Soud shledal, že řada navrhovaných důkazů je obsahem správního spisu, kterým se dokazování dle ustálené judikatury správních soudů neprovádí (viz např. příloha č. 7 a č. 9 žaloby); v případě zbývajících důkazů je jejich provádění nadbytečné, k posouzení věci postačí obsah správního spisu.
81. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

- Podle § 20 odst. 1 PSP při umisťování staveb musí být přihlédnuto k charakteru území, zejména ke vztahu zástavby k veřejným prostranstvím, půdorysným rozměrům okolních staveb a jejich výšce.

82. Úvodem vypořádání námitek žalobců soud považuje za nutné objasnit, jakým způsobem přistoupil k posouzení žaloby a k vypořádání námitek žalobců. Žalobci podali obsáhlou žalobu (36 stran). V podané žalobě často tvrdili, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, dále uplatnili řadu svých námitek v relativně obecné podobě nebo povšechně odkazovali na svá předchozí podání učiněná v průběhu správního řízení bez jakéhokoliv upřesnění svého tvrzení. Žalobci rovněž často setrvali na svých námitkách, aniž by jakýmkoliv způsobem zareagovali na jejich vypořádání ze strany žalovaného, případně prvostupňového orgánu. V rámci jednotlivých námitek žalobci nejednou opakují tvrzení, která již z jejich strany byla v rámci jiné námítky uplatněna, případně pro posouzení dané námítky nejsou rozhodná. Konečně žalobci žalobu doplnili rozsáhlým podáním ze dne 3. 7. 2024 (54 stran) a ze dne 26. 7. 2024 (31 stran), ve kterých vedle zopakování a rozvinutí žalobní argumentaci uplatnili i zcela nová v žalobě neuplatněná tvrzení.
83. Obecně k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů soud odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které musí být nepřezkoumatelnost vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/200-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán (či soud) podstatou námítky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky. Správní orgány ani soudy totiž nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námítka jako celek neobstojí (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19, nebo ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 382/2018-21). Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobců o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno, resp. o tom, jak by měla být zodpovězena právní otázka, ale objektivní překážkou, která znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24). Přestože je nutné důsledně trvat na dostatečném odůvodnění z hlediska ústavních principů, nelze k němu přistupovat zcela dogmaticky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130). Případné dílčí nedostatky či nízká kvalita rozhodnutí nezpůsobují samy o sobě jeho nepřezkoumatelnost bez dalšího (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Proto je zrušení rozsudku pro nepřezkoumatelnost vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí.
84. Pokud jde o obecné námítky, soud předesílá, že rozsah a kvalita soudního přezkumu se odvíjí od formulace žalobních bodů. Jsou to totiž právě žalobci, kteří se domáhají přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí. Soud pak podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumává napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Bylo tedy výlučně na žalobcích, aby v podané žalobě konkrétně specifikovali skutkové a právní důvody, pro které se domáhají soudního přezkumu napadeného rozhodnutí. Neučinili-li tak, respektive uplatnili-li žalobci námitku toliko v obecné rovině, soudu nezbylo než žalobou napadené rozhodnutí přezkoumat taktéž

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

toliko v obecné rovině. Soud totiž není oprávněn a rovněž ani povinen na žalobní body jakkoliv usuzovat nebo je dovozovat. V případě, že by tak soud učinil, došlo by k narušení jeho nezávislosti a nestrannosti. K obdobnému závěru dospěl i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, ve kterém konstatoval, že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta*“.

85. K odkazu žalobců na podání učiněná ve správním řízení soud uvádí, že jako žalobní bod či žalobní argumentaci nelze akceptovat ničím neupřesněný odkaz na odvolání proti prvostupňovým rozhodnutím nebo na jiná podání učiněná v průběhu správního řízení. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 54/2013-36) je třeba žalobní body výslovně formulovat v žalobě, neboť je třeba vycházet z toho, že soudní řízení není pokračováním správního řízení, nýbrž zcela samostatným typem přezkumného řízení. Předmětem soudního přezkumu je pak rozhodnutí, které vydal správní orgán rozhodující v posledním stupni (§ 69 s. ř. s.), jenž zpravidla v napadeném rozhodnutí již reagoval na obsah odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Soud tedy zásadně není instancí, která by znovu a nezávisle na žalovaném měla obsah odvolání přezkoumávat. K tomu soud rovněž poukazuje na zásadu subsidiarity správního soudnictví vyjádřenou v § 5 s. ř. s. V projednávaném případě žalobci často v té neobecnější formě odkazují na svá předchozí podání učiněná v průběhu správního řízení (zejména podání ze dne 20. 10. 2023), avšak neuvádí, kterou konkrétní část své argumentace považují za relevantní. Takový odkaz nesměřuje k určité, jednoznačně individualizované a nezaměnitelné argumentaci. Žalobci jím *de facto* po soudu žádají, aby znovu posoudil jejich odvolání jako celek. Takový přístup k formulaci žalobních bodů ovšem zcela ignoruje výše uvedenou zásadu, že soudní řízení není pokračováním správního řízení. Pokud by soud akceptoval přístup, kdy žalobci ve lhůtě pro podání žaloby ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. namísto řádné a dostatečně konkrétní formulace žalobních bodů pouze několika slovy odkázali na obsah odvolání, pak by tím v podstatě docházelo k nepřípustnému obcházení koncentrační zásady. Soud tedy shrnuje, že pouhý odkaz na podané odvolání či jiné podání učiněné ve správním řízení nelze považovat za žalobní bod.
86. K opakovaným námitkám uplatněnými žalobci již v podaném odvolání soud avizuje, že žalobci nikterak nezareagovali na argumentaci žalovaného uvedenou v napadeném rozhodnutí. Námitky žalobců tak již vypořádal žalovaný v napadeném rozhodnutí. Za této situace žalobci, kteří vůči vypořádání svých námitek ze strany žalovaného neuplatnili konkrétní a souvztažněné pochyby, argumentaci žalovaného konkrétně nevyvrací, s jednotlivými úvahami přímo nepolemizují, ale jen znovu opakují to, na co už bylo reagováno, neotvírají soudu možnost, aby působil jako arbitr mezi konkurujícími argumenty. Role soudu proto zůstává v tom, aby přezkoumal, zda úvahy žalovaného jsou racionální a logicky soudržné, přičemž v tomto ohledu v napadeném rozhodnutí soud neshledal žádný deficit, který by měl vliv na zákonnost rozhodnutí. Soud proto u jednotlivých námitek vycházel z podstaty vypořádání námitek ze strany žalovaného s tím, že v podrobnostech odkazuje na napadené rozhodnutí.
87. S ohledem na rozsáhlost podané žaloby a rovněž opakování jednotlivých tvrzení soud přistoupil k vypořádání námitek žalobců v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

správního soudu, podle které soudy rozhodující ve správním soudnictví nemají povinnost reagovat na každou dílčí námitku a tu obsáhle vyvrátit. Úkolem správního soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami žalobce, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).

88. Nová tvrzení uvedená žalobci v doplnění žaloby ze dne 3. 7. 2024 a ze dne 26. 7. 2024 byla uplatněna po lhůtě stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s., a proto se jimi soud nemohl blíže zabývat. Žalobcům bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 27. 11. 2023, přičemž žalobci podali žalobu v poslední den dvouměsíční lhůty k jejímu podání dne 29. 1. 2024 (pondělí). Soudní řízení správní je ovládáno zásadou koncentrační (§ 72 odst. 1 s. ř. s.) a zásadou dispoziční (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Smyslem těchto zásad je v zákonné lhůtě pro podání žaloby postavit na jisto rozsah důvodů obsažených v žalobních bodech, na základě kterých bude soud rozhodnutí správního orgánu přezkoumávat. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2020, č. j. 10 As 156/2018-117, lze tyto zásady prolomit, avšak pouze v odůvodněných případech a pokud tak vyžaduje ústavní pořádek nebo předpisy mezinárodního či evropského práva (např. změna judikatury, prekluze odpovědnosti za přestupek). Opačný přístup by znamenal „*nevyhnutelně zmatení, rozostření a zpochybnění okruhu otázek, k nimž se účastníci mají vyjadřovat a kterými se soud má zabývat, a tím také znejistění výsledku řízení*“. Takový postup „*by byl v rozporu s rovností účastníků řízení a rozhodnutí soudu, založené na jiných než žalobcem ve lhůtě uplatněných důvodech, by bylo pro účastníky překvapivé a znamenalo by porušení jejich práva na spravedlivý proces, neboť by se k důvodům takto soudem dovozeným nemohli vyjádřit*“. Na základě shora uvedeného má soud za to, že připuštění možnosti doplnění ryze obecného žalobního bodu o další žalobní tvrzení by bylo obcházením dispoziční a koncentrační zásady. V tomto případě by totiž byla žalobcům dána možnost kdykoliv a dokonce i opakovaně rozšiřovat žalobu, což je v rozporu se smyslem uvedených zásad.
89. Konečně soud k argumentaci žalobců z jednotlivých doplnění žaloby, ve kterých rozporují vyjádření žalovaného a rovněž i stavebníka, zdůrazňuje, že předmětem přezkumu soudu je výlučně žalobou napadené rozhodnutí, nikoliv vyjádření žalovaného k podané žalobě nebo reakce stavebníka na podanou žalobu. Rozhodná pro soudní přezkum jsou toliko odůvodnění rozhodnutí správních orgánů v dané věci.
90. Soud o jednotlivých námitkách uvážil následovně:
91. *Námitku podjatosti Ing. J. P. neshledal soud důvodnou.* K uvedené námitce soud předně uvádí, že tvrzení žalobců, podle kterého se žalovaný námitkou žalobců nezabýval, nemá podklad v napadeném rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí (viz str. 8 a 9) žalovaný žalobcům sdělil, proč o námitce žalobců nebylo rozhodnuto. Bylo tomu tak proto, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozhodnutí ze dne 28. 4. 2022, č. j. 6 As 262/2020-25) se o námitce podjatosti úředních osob prvostupňového orgánu, která je opožděně uplatněna až v odvolání, nerozhoduje samostatným usnesením, jde však o odvolací námitku, s níž je odvolací správní orgán povinen se věcně vypořádat. Žalovaný shledal, že námitka podjatosti nebyla podle § 14 odst. 3 správního řádu uplatněna bez zbytečného odkladu. Dále pak měl žalovaný za to, že žalobci nesdělili žádné skutečnosti, které by podjatosti Ing. J. P. nasvědčovaly.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

92. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že námitka podjatosti nebyla ve smyslu § 14 odst. 3 správního řádu uplatněna bez zbytečného odkladu. Žalobci námitku podjatosti poprvé vznesli v podaném odvolání, které bylo prvostupňovému orgánu doručeno dne 24. 8. 2021. Důvody podjatosti naproti tomu žalobci odvíjejí od výzvy prvostupňového orgánu ze dne 2. 2. 2021, č. j. MCP11/21/005211/OV/Hyn. Toto usnesení bylo žalobcům řádně doručeno (vyvěšením na úřední desce prvostupňového orgánu dne 2. 2. 2021) dne 17. 2. 2021. Odstup cca 6 měsíců mezi doručením výše uvedeného usnesení a vznesením námitky podjatosti nelze zjevně považovat za bezodkladné uplatnění námitky podjatosti. Dle soudu se uplatněním námitky podjatosti bez zbytečného odkladu rozumí ve smyslu § 14 odst. 3 správního řádu vznesení takové námitky v závislosti na konkrétním případě v řádech dnů maximálně týdnů, nikoliv v řádu několika měsíců. K tvrzení žalobců, že se o námitce podjatosti dozvěděli až z prvostupňového rozhodnutí, soud uvádí, že námitku podjatosti je účastník řízení povinen uplatnit ihned. Účastník řízení tedy nemůže vyčkávat na průběh řízení a v závislosti na tom, kam řízení směřuje, následně zvažovat, zda námitku podjatosti uplatní, či nikoliv. Takový postup je v rozporu s § 14 odst. 3 správního řádu. Na uvedeném závěru nic nemění skutečnost, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek. O opožděné námitce uplatněné až v podaném odvolání se nerozhoduje samostatným usnesením (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2022, č. j. 6 As 262/2020-25).
93. Soud rovněž přisvědčil závěru žalovaného, že žalobci neuvedli žádné konkrétní skutečnosti, které by nasvědčovaly podjatosti Ing. J. P. Na podjatost uvedené osoby nelze dle soudu usuzovat z prostého konstatování, že žadatel předložil podklady, kterými prokázal soulad s PSP. Toto konstatování jednak není nikterak odůvodněno a jednak vyjadřuje toliko předběžný názor, přičemž ke konečnému posouzení souladu záměru s PSP je učeno prvostupňové rozhodnutí. Dále pak má soud za to, že je nutno vnímat i kontext, v jakém bylo uvedené konstatování učiněno. Prvostupňový orgán v dotčené výzvě odůvodňoval změnu svého postoje, kdy v rozhodnutí o pokračování řízení ze dne 7. 12. 2020, č. j. MCP11/20/052672/OV/Hyn, účastníkům řízení sdělil, že stavebníka nevyzývá k doplnění podkladů, neboť žádosti nelze pro rozpor s PSP vyhovět, avšak následně v důsledku stavebníkem doložených podkladů touto výzvou stavebníka k doplnění podkladů vyzval. Pouze na základě obecného a nijak neodůvodněného konstatování reagujícího na konkrétní procesní situaci tak dle soudu na podjatost Ing. J. P. nelze usuzovat.
94. Soud tedy uzavírá, že vypořádání námitky podjatosti ze strany žalovaného odpovídá § 14 správnímu řádu a ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu. Námitka žalobců tak není důvodná.
95. *Námitce porušení zásady dvojinstančnosti soud nepřisvědčil.* Rovněž v tomto případě neskýtá napadené rozhodnutí podklad pro tvrzení žalobců, že se žalovaný uvedenou námitkou nezabýval. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí (viz str. 10 a 11) námitce porušení zásady dvojinstančnosti věnoval a žalobcům sdělil, proč ji nepovažuje za důvodnou. Žalovaný vyšel z § 45 odst. 4 správního řádu, umožňujícího žadateli zúžit předmět své žádosti bez dalšího. Dále žalovaný zohlednil judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek ze dne 20. 7. 2023, č. j. 1 As 34/2023-55, zabývající se zúžením předmětu řízení v odvolacím řízení. Žalovaný měl za to, že se v projednávaném případě jedná o srovnatelnou situaci. Za rozhodné pak žalovaný považoval to, že žalobci byli se změnou (zúžením) seznámeni a mohli proti změněnému návrhu uplatnit námitky, což také učinili. Vypořádání námitky žalobců ze strany žalovaného nemá soud co vytknout. Na uvedeném nic nemění, že žalovaný k reakci na jednotlivá tvrzení žalobců použil citaci předmětného rozsudku Nejvyššího

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

správního soudu. Tento rozsudek totiž na výtky žalobců pregnantně reagoval, a to včetně tvrzení o nemožnosti podat odvolání. Pro stručnost tedy soud odkazuje na napadené rozhodnutí a samotný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2023, č. j. 1 As 34/2023-55, neboť žalobci žádnou novou argumentaci nevznegli. K argumentaci žalobců učiněné během ústního jednání, ve které poukazovali na rozsah změny záměru a rozporovali použití rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2023, č. j. 1 As 34/2023-55, soud uvádí, že neshledal žádný důvod odchýlit se od závěru Nejvyššího správního soudu, nadto v situaci, kdy žalobci opakovaně ve svých podáních tvrdí, že úprava záměru byla pouze kosmetická.

96. *Námítka rozporu záměru s § 20 odst. 1 PSP není opodstatněná.* Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval zcela obdobnou námitkou žalobců a odpovídajícím způsobem žalobcům vysvětlil, proč považuje navržený záměr za souladný s § 20 odst. 1 PSP (viz zejména str. 13 až 15 napadeného rozhodnutí). Žalovaný předně odkázal na prvostupňové rozhodnutí, jehož závěry zůstaly i po revizi záměru v platnosti. Podle prvostupňového rozhodnutí záměr s ohledem na svůj účel, podlažnost, výšku, půdorysné parametry a uliční a stavební čáru respektuje charakter území, respektive se nevymyká stávající zástavbě (blíže viz str. 17-18 a 35 až 44 prvostupňového rozhodnutí). Následně žalovaný na úvahy prvostupňového rozhodnutí navázal, a to s přihlédnutím k žalobci uplatněným námitkám. Konkrétně žalovaný vymezil území, které obsahuje společné charakteristiky z hlediska urbanistického uspořádání a architektonicky obvyklého ztvárnění. Tímto územím byly stavební bloky mezi ulicemi K. v., B., D. a K. S. Následně žalovaný popsal typickou zástavbu v těchto blocích, tj. nízkopodlažní zástavbu určenou pro bydlení, kdy hlavní objekty jsou převážně umístěny směrem blíže k uličnímu prostoru, se stavební čarou ustoupenou od uliční čáry. Objekty jsou umístěny v zahradách oddělených oplocením. V zahradách se rovněž nacházejí nízkopodlažní doplňkové stavby (garáže, kůlny). Žalovaný rovněž upozornil na existující stavby vybočující z typické zástavby, jež jsou součástí daného území, tj. bytové domy zasahující více do vnitrobloku, do části zahrad, a objekty umístěné s větším odstupem od uliční čáry (blíže viz 13 až 15 napadeného rozhodnutí). Dále pak žalovaný popsal záměr (bytový dům obsahující jedno společné zahloubené podzemní a dvě nadzemní části půdorysného tvaru L, které vybíhají do vnitrobloku zahrad a pohledově působí samostatně). Konečně žalovaný přistoupil k vlastnímu posouzení záměru s charakterem území, a dospěl k závěru, že umístění stavby respektuje charakter území. Žalovaný zejména nad rámec skutečností uvedených v prvostupňovém rozhodnutí zdůraznil, že poměr částí pozemku stavby zastavěných nadzemními stavbami a částí pozemku využitými pro zeleň je cca 36 % plochy pozemku, což odpovídá poměrům obvyklým v daném území, a rovněž že umístěním nadzemních částí objektu vzhledem k veřejnému uličnímu prostranství odpovídá místnímu způsobu uspořádání. Zároveň žalovaný v napadeném rozhodnutí (viz str. 36 a násl.) citoval závazné stanovisko MMR, které se zabývalo posouzením záměru z hlediska souladu s územním plánem, přičemž kritéria tohoto posouzení jsou obdobná § 20 odst. 1 PSP (zejména výška, zastavěnost). Ani v tomto případě nebyl shledán nesoulad s charakterem území. Na základě výše uvedeného má soud za to, že v rozhodnutí správních orgánů jsou zcela konkrétním a přezkoumatelným způsobem uvedeny úvahy, na základě kterých bylo správními orgány shledáno, že je předmětný závěr v souladu s § 20 odst. 1 PSP. Námitce žalobců, podle které je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, tak nelze přisvědčit. K tvrzení žalobců, že správní orgány nevzaly v potaz veškeré skutečnosti vyplývající z § 20 odst. 1 PSP a nepoměrovaly je s dalšími kritérii podstatnými pro umístění záměru, soud uvádí, že je tato

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

námítka vznesena toliko v obecné rovině. Žalobci neuvedli, jakými skutečnostmi se správní orgány nezabývaly a s jakými kritérii měly být tyto skutečnosti poměřeny. Uvedenou námitkou se tak soud nemohl blíže zabývat. Pokud pak žalovaný poukazoval v napadeném rozhodnutí na stávající stavby pro bydlení č. p. H a I, činil tak pouze v reakci na tvrzení žalobců, že se nejedná o rodinný dům ani vilu umístěnou v zahradě, s tím, že i tyto stavby představují bytové domy, stejně jako navrhovaný záměr. V kontextu, v jakém byla uvedený poukaz učiněn, soud neshledal nic nezákonného. Konečně soud uvádí, že žalobci citovanou pasáž rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2013, č. j. 4 As 126/2013-37, nenalezl. Zároveň soud podotýká, že ve východiscích pro posouzení souladu záměru s § 20 odst. 1 PSP žádný rozpor mezi tvrzeními obou účastníků řízení neshledal.

97. *Námítka žalobců o nepřipustnosti objemu záměru není oprávněná.* K odkazu žalobců na předchozí rozhodnutí žalovaného soud připomíná, že v průběhu odvolacího řízení došlo ke změně záměru. Předchozí zrušující a napadené rozhodnutí tak posuzují dva odlišné záměry. Poukaz žalobců na předchozí rozhodnutí žalovaného tak neobstojí. Nelze přisvědčit tvrzení žalobců, že provedená změna záměru byla toliko kosmetické. Změna záměru mj. znamenala snížení záměru, kdy původně 3. NP bylo redukováno na ustoupené podlaží, po změně má záměr 2+1 NP, dále došlo k vypuštění jedné bytové jednotky a k redukcí objemu záměru směrem do zahrady, konkrétně redukcí hmoty jihozápadního křídla. K tomu soud odkazuje na výrok napadeného rozhodnutí konkrétně popisující změny v jihozápadním křídle, tj. například ustoupení 2 NP o 3,55 m a 3 NP o 1,5 m na jižní straně a dále 3 NP o 2 m na západní straně. Soud má tedy ve shodě se správními orgány, že změna záměru měla vliv na objemové působení stavby. Tvrzení žalobců, že žalovaný nevysvětlil, proč objem záměru vyhovuje okolní zástavbě, není důvodné. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že pokud jde o objemové působení, standardně se posuzuje kombinace zastavěné plochy nadzemních podlaží a počtu nadzemních podlaží, což poskytuje obdobný údaj o objemovém či hmotovém působení objektu jako hrubá podlažní plocha. Zastavěnost záměru dle napadeného rozhodnutí činí 36 % (zastavěnost nadzemní části západní sekce činí 390 m², východní části pak 360 m², tj. dohromady 750 m², plocha pozemku má výměru 2 096 m²). V relevantním území jsou pozemky o podobné nebo i vyšší zastavěnosti (blíže viz str. 40 a 45 napadeného rozhodnutí). Předmětný záměr tedy nikterak nevybočuje ze zastavěnosti pozemku v relevantní území. Pokud jde o počet nadzemních podlaží pak v relevantní území se standardně vyskytují objekty o 2 NP, 2 NP + střešní podlaží a 3 NP, vyskytuje se i objekt s 4 NP (blíže viz str. 40 napadeného rozhodnutí). Z uvedeného hlediska záměr se 3 NP s ustupujícím posledním podlažím se charakteru zástavby nikterak nevymyká. Na základě shora uvedeného žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že po objemové stránce záměr odpovídá charakteru zástavby relevantního území. Dle soudu žalovaný v napadeném rozhodnutím odpovídajícím způsobem zjistil relevantní skutečnosti a své závěry i náležitě odůvodnil. Na uvedeném nic nemění skutečnost, že žalovaný vyšel ze závazného stanoviska MMR, neboť (jak soud uvedl výše) to se zabývá posouzením obdobných otázek. K tvrzení žalobců, že zásah daného záměru do území je i exesivní, soud uvádí, že žalobci nikterak neuvedli, na základě jakých skutečností a důvodů k uvedenému záměru dospěli. Žalobci tak nevytvořili soudu podmínky soudního přezkumu.
98. *K tvrzení žalobců o nesprávném výpočtu zastavěné plochy pozemku a stavby podle § 2 odst. 7 stavebního zákona,* soud předně podotýká, že námitka žalobců v žalobě byla vznesena pouze v rovině nesprávného výpočtu zastavěnosti plochy, která dle tvrzení žalobců nečiní 56 %, ale nejméně 60 %, a dále v rovině tvrzení o nevypořádání jejich námitek. Jakékoliv další tvrzení nesouvisející s uvedenými žalobními body soud považuje za tvrzení uplatněné po Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

lhůtě stanovené s. ř. s. K první části námitek soud uvádí, že údaj o zastavěnosti ve výši 56 % je v napadeném rozhodnutí uveden v návaznosti na námitky žalobců, přičemž žalovaný v napadeném rozhodnutí připustil, že se jedná o údaj vyšší, než je obvyklá zastavěnost v daném bloku zástavby. Současně však žalovaný vysvětlil, proč tento údaj nepovažoval při svých úvahách za nosný, respektive relevantní. Za rozhodný žalovaný (stejně jako MMR) považoval poměr částí pozemku stavby zastavěných nadzemními stavbami a částmi pozemku využitými pro zeleň. Důvodem tohoto přístupu bylo vnímání daného záměru (ať už z hlediska jeho objemu, hmoty a zastavěnosti) v relevantním území. Na vizuální vjem existence podzemního podlaží nemá vliv, nadto toto podlaží bude z části využíváno jako zahrada (blíže viz str. 15 napadeného rozhodnutí). Rozporovali-li tedy žalobci výpočet zastavěnosti pozemku podle § 2 odst. 7 stavebního zákona, mýjí se s podstatou argumentace žalovaného. Jinými slovy tvrzení žalobců o nesprávném výpočtu zastavěnosti plochy pozemku a stavby nemůže vést k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Z uvedeného důvodu se soud argumentací žalobců ve vztahu k zastavěnosti pozemku a stavby dále nezabýval. K odkazu žalobců na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2022, č. j. 6 As 388/2021-41, učiněnému v doplnění žaloby, soud uvádí, že se zabývá odlišnou skutkovou situací, a to navíc v rozdílném kontextu. V případě řešeném Nejvyšším správním soudem bylo posuzováno, zda byl dodržen koeficient zastavěnosti stanovený v územním plánu obce, konkrétně pak otázka započtení plochy terasy do tohoto koeficientu. V projednávaném případě bylo řešeno, zda záměr z hlediska zastavěnosti a objemu, respektive hmoty nevybočuje z charakteru okolní zástavby, pro tento případ považovaly správní orgány za rozhodnou pouze nadzemní část záměru. Pokud jde o druhou část tvrzení, pak soud zdůrazňuje, že žalobci neuvedli, kterou jejich konkrétní námitkou se žalovaný nezabýval. Žalobci tedy nevytvořili soudu podmínky soudního přezkumu. Jakékoliv tvrzení žalobců poukazující na stávající zastavěnost pozemků záměru v doplnění žaloby vybočuje z tvrzení uvedeného v žalobě, a tedy nelze dospět k jinému závěru, než že bylo učiněno po lhůtě stanovené s. ř. s. a soud se jím nemohl zabývat. Jako *obiter dictum* tak soud uvádí, že stávající zastavěnost pozemků stavebníka nebyla pro rozhodnutí správních orgánů a MMR rozhodná, když bylo posuzováno, zda záměr, co se týče zastavěnosti nadzemní části, nevybočuje z charakteru okolí.

99. *K tvrzení o nepřipustnosti zásahu křídel bytového domu do klidové části zahrad* soud předně poukazuje na prvostupňové a napadené rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný připustil, že křídla nadzemních částí záměru sice zasahují hlouběji do pozemku, avšak takovým způsobem, který vzhledem k postupnému snižování západního křídla záměru nenarušuje uspořádání zástavby do vnitrobloku zahrad. Žalovaný zdůraznil, že v posuzovaném bloku nelze jednoznačně vysledovat jednotnou vnitřní organizaci, které by se měl záměr přizpůsobit. K tomu žalovaný odkázal na ma stavby pozemku parc. č. XK (v napadeném rozhodnutí nesprávně uvedeno parc. č. XJ), k. ú. X a parc. č. XR, k. ú. X. Žalobci sice uvedený závěr rozporují, avšak činí tak pouze zlehčováním žalovaným uvedených tvrzení, tj. bagatelizací ustoupení stavby na pozemku parc. č. XK a tvrzením o existenci nízké doplňkové stavby na pozemku parc. č. XR. Taková obrana však nemůže být úspěšná, neboť jí nejsou argumenty žalovaného nikterak vyvráceny, a to tím spíš, že se správní orgány existencí doplňkových staveb v rozhodnutí výslovně zabývaly (viz např. str. 18 prvostupňového rozhodnutí). Na uvedeném nic nemění územně analytické podklady, na které žalobci odkazovali. K tvrzení o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se žalovaný odchýlil od svého předchozího rozhodnutí, soud opakuje, že žalobci opomíjí změnu záměru, která znamenala redukci objemu záměru směrem do zahrady, konkrétně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

redukci hmoty jihozápadního křídla. Jak soud uvedl již výše, žalovaný neposuzoval totožné záměry. Nadto v této části předchozí rozhodnutí žalovaného shledalo nepřezkoumatelnost zrušovaného rozhodnutí. Pokud pak jde o tvrzení, ve kterém žalobci poukazují na narušení pohody bydlení, bude se jimi soud zabývat v rámci příslušné námitky. Toliko pro úplnost soud uvádí, že žalobci v podané žalobě nevznесли námitky vůči vnější stavební čáře a uliční čáře.

100. *Důvodnou soud neshledal námitku týkající se rozporu záměru s výškovou hladinou*, tj. s § 25 až § 27 PSP. V rámci uvedené námitky žalobci namítali absenci autonomního posouzení a dále odkázali na své podání ze dne 20. 10. 2023 s tím, že se jím žalovaný nikterak nevypořádal. K absenci autonomního posouzení žalovaného soud uvádí, že tomuto tvrzení neskýtá napadené rozhodnutí podklad. Žalovaný se otázky rozporu s § 25 až § 27 PSP k námitce žalobců výslovně věnoval (viz str. 19 a 20 napadeného rozhodnutí) a žalobcům sdělil, proč jejich námitky nepovažuje za důvodné. Žalovaný měl za to, že vzhledem ke skutečnosti, že 3. NP splňuje podmínky podle § 27 odst. 2 písm. b) PSP, je nutno vycházet z regulované výšky záměru pro úroveň atiky 2. NP, která činí 7,26 m. Tato výška odpovídá převažující výškové hladině II (0 - 9 m). Úvahy žalovaného tedy jsou z napadeného rozhodnutí jednoznačně patrné. K poukazu žalobců na podání ze dne 20. 10. 2023 soud připomíná, že soudní řízení správní je založeno na zásadě dispozitivnosti – to znamená, že průběh řízení je v rukách účastníků řízení, soud je vázán jejich návrhy a nemá pravomoc vstupovat nad jejich tvrzení vlastními úvahami. Vzhledem k zásadě dispozitivnosti soudního řízení správního není možné, aby žalobci předmět soudního přezkumu vymezil pouhým odkazem mimo samotnou žalobu [srov. § 71 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.]. Jinými slovy žalobci byli povinni uvést, na základě jakých skutečností a důvodů považovali napadené rozhodnutí za vadné a s jakými jejich námitkami se žalovaný nevyrovnal. S takovým žalobním bodem by byl soud povinen se vypořádat. Žalobci však v podané žalobě pouze zcela obecně odkázali na podání ze dne 20. 10. 2023, aniž by jakkoliv konkretizovali svá tvrzení. Soud však není z takto vágního odkazu oprávněn na námitky žalobců usuzovat či je jakkoliv dohledávat (blíže viz výše). Na výše uvedeném nic nemění doplnění žaloby, neboť s ohledem na obecnost tvrzení žalobců v žalobě má soud za to, že tvrzení žalobců překračují rámec soudního přezkumu vymezený v žalobě (viz např. tvrzení o nedodržení odstupu 2 m podle § 27 odst. 2 písm. b) PSP, které ostatně ani v podání ze dne 20. 10. 2023 nebylo uplatněno).

101. *Dle soudu není námitka žalobců, podle které je záměr v rozporu s § 31 až § 33 PSP, opodstatněná.* Předně žalovaný v napadeném rozhodnutí žalobcům sdělil, že námitky směřující proti pravomocnému rozhodnutí o připojení záměru (rozhodnutí ze dne 9. 3. 2023, č. j. MCP11/23/011756/OD/Jan) nespádají do předmětu řízení. Toto rozhodnutí včetně řízení, které mu předcházelo, nebyl žalovaný oprávněn v rámci řízení o žádosti stavebníka přezkoumávat. Dále žalovaný žalobcům sdělil, že nelze zaměňovat závazné stanovisko vydané silničním správním úřadem (ze dne 9. 2. 2021, č. j. MCP11/21/006070/OD/Rok) a závazné stanovisko vydané speciálním stavebním úřadem (ze dne 24. 6. 2019, č. j. MCP11/19/037040/OV/Bu), neboť byla vydána v odlišných věcech. Konečně se žalovaný zabýval posouzením problematiky řešení dopravy v klidu, přičemž žalobcům sdělil, proč jejich námitky nebyly shledány důvodnými. Žalobci v rámci uvedeného žalobního bodu namítali absenci autonomního posouzení a nevypořádání se s jejich odvolacími námitkami, k čemuž odkázali na své odvolání. Žalobci však neuvedli, jaké konkrétní otázky se absencí autonomního posouzení a nevypořádání se odvolacích námitek týká. Za uvedeného stavu věci se soud námitkou žalobců nemůže blíže zabývat, neboť k tomu nemá věcný podklad.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Tvrzení žalobců týkající se zvýšení dopravy soud považuje za spekulativní. Soud se v tomto případě ztotožňuje se závěrem žalovaného, že nárůst dopravy, který je spojen s předmětným záměrem, nedosahuje takové míry, kterou by bylo možno považovat ve vztahu k danému místu za nepřiměřenou. Záměr obsahuje 20 bytových jednotek, se kterými je spojeno 22 parkovacích stání, přičemž nahrazuje 2 bytové domy čítající dohromady osm bytových jednotek (viz str. 43 napadeného rozhodnutí). Záměr dle závěru správních orgánů nikterak nevybočuje z charakteru daného území. Za situace, kdy záměr nevybočuje z daného území, nelze dospět k jinému závěru, než že nárůst dopravy spojený se záměrem sám o sobě nemůže představovat nepřiměřenou zátěž. Dále soud považuje za rozhodné, že záměr splňuje požadavky na parkovací stání dle PSP, což žalobci nečinili sporným. Po stavebníku nelze požadovat více parkovacích stání, než stanoví PSP. Pokud pak jde o tvrzení žalobců, že již dnes mají obtíže s vjezdem a s výjezdem na své pozemky, jedná se o tvrzení, které nelze klást k tíži stavebníka. Toliko v obecné rovině soud podotýká, že účastníci silničního provozu jsou povinni dodržovat právní předpisy. V podrobnostech soud dále odkazuje na napadené rozhodnutí, ve kterém se žalovaný zabýval analogickými tvrzeními žalobců (viz str. 22 až 23).

102. *Za důvodnou nelze považovat námitku žalobců týkající se požární bezpečnosti.* V rámci uvedené námítky žalobci poukazovali na nedostatečné vypořádání svých námitek, k čemuž odkázali na své odvolání, a dále setrvali na stanovisku, že nejsou dodrženy podmínky požární bezpečnosti. V napadeném rozhodnutí naproti tomu žalovaný citoval z příslušných závazných stanovisek týkajících se požární bezpečnosti, a to včetně vypořádání námitek žalobců. Žalobcům tak bylo mj. sděleno, proč dle názoru příslušného orgánu závazné stanovisko obsahuje veškeré náležitosti, proč nebyla shledána důvodná námitka o nedostatečném řešení vztahu k okolním objektům a jejich požárně nebezpečným prostorům a proč záměrem nedojde k negativnímu ovlivnění podmínek pro provedení účinného a bezpečného zásahu jednotek požární ochrany u okolních objektů (v podrobnostech soud odkazuje na stranu 25 až 32 napadeného rozhodnutí). Žalobci vypořádání svých námitek ze strany příslušných orgánů v podané žalobě nikterak nerozporují. Za uvedené situace nemá soud důvod odchytil se od závěrů uvedených v napadeném rozhodnutí. Vypořádání námitek žalobců ze strany příslušného správního orgánu považuje soud za logické a plně přezkoumatelné.
103. *Soud nepřisvědčil námitce, ve které žalobci namítají rozpor s § 45 PSP.* Rovněž k uvedené námitce soudu nezbyvá než konstatovat, že zcela obdobnou námitkou se žalovaný zabýval v napadeném rozhodnutí a žalobcům zcela konkrétně a podrobně sdělil, proč jejich výtky vůči porušení § 45 PSP neshledal důvodnými (viz str. 33 až 35 napadeného rozhodnutí). Žalobci v podané žalobce na vypořádání svých tvrzení ze strany žalovaného nikterak nereagovali a pouze trvali na svých tvrzeních, na která odkazovali, nebo je opakovali. Soud zdůrazňuje, že v napadeném rozhodnutí bylo žalobcům výslovně sděleno, že předmětná studie obsahuje podklady, ze kterých bylo vycházeno, metody výpočtu i konečné výsledky, a to včetně příslušných výkresů. Stejně tak z napadeného rozhodnutí vyplývá, proč žalovaný neshledal důvodné tvrzení, že záměr způsobí zastínění pozemků nad mírou přiměřenou okolí. Soud ověřil, že vypořádání námitek žalobců ze strany žalovaného má podklad v předmětné studii denního osvětlení a proslunění zpracované v 10/2022 Ing. Lubomírem Kopačkou. Protože pak i argumentaci žalovaného považuje soud za racionální a přezkoumatelnou, nemá žádný důvod odchytil se od závěrů žalovaného. Soud toliko doplňuje k opakovaným poukazům žalobců, že zastínění záměru překročí míru přiměřenou poměrům, že žalobci své tvrzení nikterak nedoložili. Za situace, kdy správní orgány dospěly k závěru, že po objemové Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

či hmotové stránce záměr nevybočuje ze stávající zástavby, nelze dospět k závěru, že by zastínění záměru, které je logicky způsobeno hmotou, vybočilo ze stávajících poměrů. Tvrzením žalobců, že předmětná studie pracuje s nesprávnou výškou (blíže viz doplnění žaloby), se soud nemohl zabývat, neboť bylo uplatněno po lhůtě stanovené v § 72 s. ř. s. se spojením s § 71 odst. 2 s. ř. s. Nadto z tvrzení žalobců není zřejmé, proč mají žalobci za to, že dotčená studie pracuje s nesprávnou výškou.

104. S ohledem na shora uvedené soud uzavírá, že námitky žalobců týkající se rozporu záměru s PSP neshledal důvodnými. Soud má za to, že správními orgány byly zjištěny všechny relevantní skutečnosti rozhodné pro posouzení záměru, přičemž následná úvaha správních orgánů je přezkoumatelná, racionální a logická. Úvaha správních orgánů nebyla žalobci nikterak zpochybněna.
105. *Oprávněná není námitka, ve které žalobci namítali rozpor záměru s územním plánem.* V rámci uvedené námítky žalobci vznesli řadu tvrzení, kterými se soud bude zabývat postupně. Předně nelze dospět k závěru, že závazné stanovisko MMR je nezákonné nebo nepřezkoumatelné. Žalobci k uvedené námitce toliko odkázali na svá podání, aniž by konkrétně specifikovali, na základě jakých skutečností a důvodů k uvedenému závěru dospěli, jaké elementární nároky závazné stanovisko nesplňuje nebo jakými jejich tvrzeními se MMR v závazném stanovisku, případně žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabývali. Za uvedené situace tedy soudu nezbývá než konstatovat, že vytýkané vady závazného stanoviska MMR, respektive napadeného rozhodnutí neshledal. Ze závazného stanoviska vyplývá, že se MMR podrobně zabývalo posouzením záměru z hlediska jeho souladu s územním plánem, přičemž žalobcům bylo sděleno, z jakých hledisek byl záměr posuzován a jaká úvaha vedla MMR k závěru o souladu záměru s územním plánem. Stejně tak MMR žalobce informovalo, proč jejich námitky nebyly shledány důvodnými. Vzhledem ke shora uvedenému tedy nelze mít závazné stanovisko MMR a rovněž i napadené rozhodnutí, které závěry závazného stanoviska převzalo, za nezákonné nebo nepřezkoumatelné. Soud pro úplnost doplňuje, že s komentářovou literaturou a judikaturou Nejvyššího správního soudu, na kterou žalobci v rámci tohoto žalobního bodu odkázali, se zdejší soud plně ztotožňuje. Soudu však není zřejmé, v jakém konkrétním jednání nemělo MMR a následně žalovaný uvedeným požadavkům dostát.
106. *K tvrzení žalobců, že posuzovaný záměr bytových domů nepředstavuje žádný z územním plánem předpokládaných zásahů do daného území,* soud odkazuje na napadené rozhodnutí (viz stranu 37 a dále 43), kde se žalovaný, respektive MMR zabývalo umístěním záměru v ploše OB - čistě obytné (bez stanoveného kódu míry využití plochy) a rovněž i tvrzením žalobců, že záměr do daného území nespadá. Žalobcům tak bylo sděleno, že hlavním využitím plochy OB jsou plochy pro bydlení, a tedy že předmětný záměr je v souladu s hlavním využitím plochy OB. Do plochy OB je možné umisťovat všechny typy staveb pro bydlení, včetně bytových domů. K tomu bylo MMR poukázáno i na další bytové domy nacházející se v dotčeném území, respektive domy, které nelze považovat za rodinné (blíže viz str. 43 napadeného rozhodnutí). Žalobci s uvedeným vypořádáním nikterak nepolemizují, pouze setrvávají na stanovisku, že záměr je vsazován mezi domy rodinné. Uvedené tvrzení však samo o sobě nevyvrací ani nijak nezpochybňuje závěry závazného stanoviska MMR, potažmo napadeného rozhodnutí o souladu umístění záměru v ploše OB. Účel plochy OB zůstal zachován. Ostatně záměr nahrazuje stavby, které nelze považovat za rodinné, ale bytové domy [viz § 2 písm. u) PSP]. Na základě takového tvrzení nelze konstatovat nezákonnost napadeného rozhodnutí, respektive závazného stanoviska MMR.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

107. K poukazu žalobců na rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2012, sp. zn. S-MHMP 528341/2011/OST/Fr, a ze dne 29. 6. 2012, sp. zn. S-MHMP 210924/2012/OST/Fr. MMR, soud uvádí, že se jimi nemohl blíže zabývat, neboť je žalobci k podané žalobě nepřiložili. V obecné rovině soud konstatuje, že každý jednotlivý případ je nutno posuzovat individuálně a v závislosti na jeho konkrétních skutkových okolnostech.
108. K otázce, zda záměr představuje rozsáhlou stavební činnost, soud akcentuje, že MMR pro posouzení uvedené otázky považovalo za rozhodné výškové a objemové (hmotové) řešení záměru v porovnání se stavbami v dotčeném území. Uvedený přístup plně odpovídá judikatuře Nejvyššího správního soudu zabývající se pojmem „rozsáhlá stavební činnost“ (viz např. rozsudek ze dne 8. 2. 2023, č. j. 3 As 247/2022-62, ze dne 29. 11. 2023, č. j. 4 As 282/2022-174), podle které pro účely posouzení, zda se jedná o rozsáhlou stavební činnost, jsou logickými a správnými kritérii velikost, hmota či urbanistický ráz, přičemž je nutno záměr srovnat v rámci širšího okolí.
109. Výškové řešení záměru (výška atiky nad 2. NP 6,75 m, výška atiky nad 3. NP 10,06 m) MMR shledalo s ohledem na charakter zástavby daného území akceptovatelné, neboť se nevymyká parametrům stávající zástavby. K tomu MMR poukázalo na konkrétní objekty mající obdobnou (v rozmezí 10,3 m a 14 m) výšku obvodových linií střech jako předmětný záměr (blíže viz str. 39 napadeného rozhodnutí).
110. Dle soudu MMR nepochybilo, když při posouzení objemového působení záměru nepřihlédlo k 1. PP podlaží a dále k balkonům, lodžii a terasám. Je sice nutno přisvědčit žalobcům, že takový přístup je Metodickou přílohou A umožněn pouze ve vztahu k rozvojovým plochám, tato skutečnost na posouzení věci však nemá žádný vliv. V projednávaném případě bylo povinností MMR posoudit, zda záměr vzhledem ke svému objemovému řešení zapadá do dotčeného území. Pro posouzení uvedené otázky je rozhodná výlučně nadzemní část záměru. Pouze tato část se totiž projevuje navenek. Podzemní podlaží na vnější vnímání stavby nemají žádný vliv, a tedy pro posouzení otázky, zda se záměr vymyká stavbám v okolí, či nikoliv nejsou rozhodné. Vnější vjem neovlivňují ani balkony, lodžie a terasy, neboť již ze své podstaty nepřispívají k hmotovému zatížení záměru.
111. K tvrzení žalobců, že záměr vybočuje zastavěností své plochy soud uvádí, že žalobci opomíjí skutečnost, že záměr je rozdělen na dvě samostatné sekce o ploše 390 m² a 360 m², přičemž obě sekce mají podlažnost 3 NP s částečně ustoupeným posledním podlažím. Rozhodná pro posouzení je plocha jednotlivých sekcí, neboť takto záměr působí na své okolí. V podané žalobě žalobci připouští, že obdobnou, případně větší plochu zastavěnosti mají i další bytové domy [viz bytový dům na pozemku parc. č. XS (360 m²), parc. č. XT (370 m²), parc. č. XU (660 m²), parc. č. XV a parc. č. XW (840 m²) vše k. ú. X]. To ostatně vyplývá i z napadeného rozhodnutí. Soud souhlasí s MMR, že při posouzení plochy zastavěnosti je nutno zohlednit i řadové objekty nacházející se v dotčeném území, a to z důvodu, že z urbanistického hlediska působí jako jeden objekt. Právě jak stavba působí na své okolí, je totiž pro posouzení věci rozhodné. Pokud jde o podlažnost, i v tomto případě z údajů uvedených v podané žalobě (stejně jako v napadeném rozhodnutí) nikterak nevyplývá, že by záměr jakkoliv vybočoval z relevantního území. V relevantním území se nachází stavby s podlažností 2 NP, 2 NP a střešním podlažím, 3 NP a dokonce i dva objekty 4 NP (blíže viz str. 40 napadeného rozhodnutí). Tvrzení žalobců, že k bytovému domu na pozemku parc. č. XV a parc. č. XW nelze přihlížet, nepovažuje soud za důvodné. Uvedený bytový dům spadá do relevantní oblasti, a tedy není žádný důvod, pro který by měl být pomíjen.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

112. Na základě shora uvedeného má soud ve shodě s MMR za to, že se v projednávaném případě nejedná o rozsáhlou stavební činnost.
113. Žalobcům lze přisvědčit, že ze závazného stanoviska MMR explicitně nevyplývá, zda se v projednávaném případě jedná o zachování, dotvoření nebo rehabilitaci stávající urbanistické struktury. Tato skutečnost je však v závazném stanovisku obsažena implicitně. Předmětný záměr nahrazuje stávající bytové domy, pro které bylo vydáno rozhodnutí o odstranění stavby. Jedná se tedy o zachování a rehabilitaci stávající urbanistické struktury. Výslovné uvedení této skutečnosti dle soudu v projednávaném případě nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.
114. K odkazu žalobců na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2014, č. j. 10 As 54/2014-69, a rozsudek zdejšího soudu ze dne 10. 11. 2021, č. j. 3 A 57/2017-317, soud uvádí, že se jedná o skutkově odlišné případy. Soud je tedy nemůže bez dalšího vztáhnout na projednávaný případ. Pokud pak jde o závěry soudů učiněné v obecné rovině, těm dle soudu žalovaný v napadeném rozhodnutí a MMR v závazném stanovisku dostali.
115. Tvrzením žalobců uvedeným v doplnění žaloby, podle kterého je záměr v rozporu s územním plánem, konkrétně s jeho umístěním do území kód ZHB, se soud nemohl zabývat, neboť bylo uplatněno po lhůtě stanovené v § 72 s. ř. s. se spojení s § 71 odst. 2 s. ř. s.
116. *Tvrzení žalobců, že je záměr v rozporu se zásadou proportionality, soud nepřisvědčil.* Při posouzení uvedené námítky soud vyšel z vymezení podmínek prostorového uspořádání pro stabilizované území podle pododdílu 7a odst. 3 územního plánu. Podle tohoto ustanovení musí být záměr v souladu s charakterem území a s přihlédnutím ke stávající urbanistické struktuře a stávajícím hodnotám výškové hladiny uvedeným v Územně analytických podkladech hl. m. Prahy (dále jen „ÚAP“). Uvedené ustanovení tedy výslovně odkazuje na charakter území a stávající urbanistickou strukturu jako takovou. Obdobně tak činí i § 20 odst. 1 PSP, který odkazuje na charakter území. Založili-li žalobci svoji námitku na převažujícím charakteru zástavby, nemá taková námitka oporu v pododdílu 7a odst. 3 územním plánu a ani § 20 odst. 1 PSP. Rozhodný pro posouzení záměru je totiž celkový charakter území a souhrnná urbanistická struktura, kterou tvoří i případné výjimky. Při posuzování záměru je tak nutno přihlédnout ke všem objektům nacházejícím se v rozhodném území. Závěrem soud doplňuje, že počet bytových jednotek záměru není pro posouzení souladu záměru s územním plánem a PSP rozhodný. Bytové jednotky mohou mít rozlišnou velikost. Jedná se tedy o neporovnatelný parametr. Ostatně žádné z ustanovení územního plánu a PSP na počet bytových jednotek neodkazuje.
117. *Soud má za to, že žalovaný a rovněž MMR vymezilo rozhodné území odpovídajícím způsobem.* Žalovaný vymezil relevantní území ve smyslu § 2 písm. h) PSP zejména s ohledem na společné charakteristiky z hlediska urbanistického uspořádání a architektonicky obvyklého ztvárnění, přičemž přihlédl k historickým souvislostem (viz str. 14 napadeného rozhodnutí). Relevantním územím dle žalovaného tak jsou stavební bloky mezi ulicemi K. v., B., D. a K. S. (viz výše). MMR vyšlo z územně analytických podkladů, respektive jimi vymezené lokality 364 Litochleby, ve které je záměr umístován. Dle soudu relevantní území, jak jej vymezil žalovaný a MMR, odpovídá účelu regulace stavebních záměrů ve stabilizovaném území. Ve stabilizovaném území nelze připustit stavbu, která by nezapadala do stávající urbanistické struktury daného území. Dotčené území je tak nutno vymezit s ohledem na výskyt shodné nebo obdobné urbanistické struktury. Výše uvedené žalovaný i MMR plně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

respektovali. Naproti tomu se žalobci omezili na stavební blok, ve kterém se nachází stavební záměr, avšak pominuli, že shodná nebo obdobná urbanistická struktura se nachází i v širším okolí záměru. V projednávaném případě pak urbanistickou strukturu netvoří pouze žalobci vytčený stavební blok, ale právě širší okolí záměru. Výše uvedené je plně v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která klade důraz na širší vymezení relevantního území (viz např. rozsudek ze dne 8. 2. 2023, č. j. 3 As 247/2022-62). Ostatně některé správními orgány a MMR zmiňované výjimky se nacházejí přímo v bloku, kde se záměr nachází (viz např. stavba na pozemku parc. XK, stavby na pozemku parc. číslo XZ a XXA). Odkaz žalobců na předchozí rozhodnutí správních orgánů v této věci nepovažuje soud za přílehlavý, neboť v této části byla daná rozhodnutí nepřezkoumatelná (vymezení relevantního území ze strany žalovaného nebo prvostupňového orgánu se v rozhodnutí nenacházelo). Žalovaný pouze konstatoval, že *„odvolatelům je třeba přisvědčit, že v bloku vymezeném ulicemi K. v., K. S., D. a M. je charakter území tvořen zástavbou rodinných domů“*. K poukazu žalobců na rozsudky zdejšího soudu učiněnému v doplnění žaloby soud uvádí, že rozsudek zdejšího soudu ze dne 10. 11. 2022, č. j. 10 A 131/2021-142, byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2023, č. j. 4 As 282/2022-174. Odkaz žalobců na tento rozsudek tak není relevantní. Za relevantní nelze považovat ani odkaz na rozsudky ze dne 27. 2. 2023, č. j. 3 A 31/2022-145, a ze dne 14. 4. 2014, č. j. 11 A 251/2011-46, a to s hledem na odlišné skutkové okolnosti. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí odpovídajícím způsobem zabýval posouzením záměru vzhledem k relevantnímu okolí, přičemž dospěl k závěru, že záměr (svojí výškou a objemem) z charakteru stávající zástavby nikterak nevybočuje (viz výše).

118. *Za oprávněnou nelze považovat námitku neúplnosti projektové dokumentace.* K uvedené námitce soud sděluje, že požadavkem žalobců na doložení přesných půdorysných rozměrů okolní zástavby se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval a žalobcům sdělil, proč ho nepovažuje za důvodný. Bylo tomu tak proto, že dle vyhlášky č. 499/2006 Sb. není povinností stavebníka předložit dokumentaci v plně uváděném rozsahu, ale části příloh musí odpovídat např. druhu a významu stavby, popř. jejímu využití. Předložená dokumentace tyto požadavky dle žalovaného splňovala a umožňovala mu posoudit začlenění stavby do stávající zástavby. Dále bylo žalovaným sděleno, že pro zjištění stavu věci není potřeba podrobně zaměřovat okolní stavby, ale postačují údaje evidované v katastru nemovitostí a ÚAP. Pokud jde o požadavek na doložení výkresů tzv. rozvinutých pohledů pak bylo žalobcům sděleno, že jimi požadované náležitosti jsou v dokumentaci stavby obsaženy v části D.1.1 a D.1.2 v rozsahu odpovídajícím posuzovanému záměru. Výkresy řezů v návaznosti na sousední objekty nejsou potřebné, protože stavba je umisťována od sousedních staveb s dostatečným odstupem, aby nemohly být prováděním stavby ovlivněny. Výkres pohledů dokumentující začlenění stavby do stávající zástavby není nezbytným podkladem; v řízení byl doložen výkres D.1.1 *„Dokumentace ve vztahu k okolní zástavbě“* znázorňující začlenění záměru do okolní zástavby. Žalobci v podané žalobě trvají na svých tvrzeních, avšak na jejich vypořádání žalovaným nikterak nereagují. Žalobci pouze uvádějí, že se žalovaný s tvrzeními nevypořádal, že posouzení žalovaného je nedostatečné a záměr exesivní. Žalobci však neuvádějí žádné konkrétní skutečnosti, které by vypořádání námitek žalovaným jakýmkoliv způsobem zpochybňovaly (např. proč považují údaje v evidované v katastru za nedostatečné, proč i přes odstup od okolní zástavby musí dle žalobců dokumentace obsahovat výkresy řezů v návaznosti na sousední objekty, z čeho dovozují, že je výkres pohledů dokumentující začlenění stavby do stávající zástavby nezbytným podkladem, jakému konkrétnímu ustanovení nebo požadavku vyhlášky č. 499/2006 Sb. projektová

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

dokumentace a zejména výkres D.1.1 „*Dokumentace ve vztahu k okolní zástavbě*“ nedostály apod.). Za uvedené situace nemá soud žádný důvod považovat napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné nebo nezákonné. K argumentaci uvedené v doplnění žaloby soud v obecné rovině uvádí, že porovnal projektovou dokumentaci v části D.1.1 s požadavky vyhlášky č. 499/2006 Sb., přičemž žalobci vytýkané vady neshledal. Konkrétně výkres D.1.1 „*Dokumentace ve vztahu k okolní zástavbě*“ znázorňující záměr z pohledu ulice D. je součástí projektové dokumentace, přičemž obsahuje údaje dle vyhlášky č. 499/2006 Sb. Pokud jde o měřítko (1:200), soudu není zřejmé, proč ho žalobci považují za nepřezkoumatelné a neodpovídající realitě. Konečně k absenci stavby nacházející se na pozemku parc. č. XN, k. ú. X má soud za to, že se v rámci příslušného pohledu nachází v zákrytu stavby na pozemku parc. č. XXB, k. ú. X.

119. *Důvodná není námitka spočívající v tvrzení o snížení pohody bydlení.* Uvedenou námitku koncipovali žalobci značně rozsáhle, soud se tvrzeními žalobců bude zabývat postupně, tak jak byla žalobci učiněna. V úvodní části námitky žalobci poukazovali zejména na povinnost správních orgánů vypořádat se s konkrétními tvrzeními žalobců o pohodě bydlení, k čemu odkazovali na judikaturu Nejvyššího správního soudu a podání učiněná ve správním řízení, a tvrdili, že záměr zhoršuje kvalitu bydlení nad míru přiměřenou okolí. Dle soudu je tato část námitky formulována obecně. Žalobci neuvedli, kterými konkrétními tvrzeními se žalovaný nezabýval. Obecný odkaz žalobce na podání ze dne 20. 10. 2023 je zcela nedostatečný (viz výše). Nadto v uvedeném podání konkrétní námitky vůči snížení pohody bydlení uplatněny ani nebyly, když bylo rovněž odkazováno na předchozí podání žalobců. Soud tedy přezkoumal tvrzení žalobců obecně, tak jak byla námitka žalobci vznesena, přičemž výtkám žalobců nepřisvědčil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí předně žalobcům sdělil, že vyšel z posouzení jednotlivých složek životního prostředí ze strany příslušných orgánů. Tvrzení žalobců, že napadené rozhodnutí neuvádí, o která konkrétní stanoviska dotčených orgánů se žalovaný opírá, soud oponuje tak, že v rámci vypořádání konkrétních tvrzení žalobců jsou stanoviska dotčených orgánů v případě, že jsou pro posouzení věci relevantní jednoznačně specifikována. Dále žalovaný poukázal na obecné východisko posouzení zásahu do pohody bydlení, tj. že požadavky na pohodu bydlení nelze absolutizovat, protože určité zatížení okolí způsobuje každá stavba, avšak po vlastních okolních staveb je spravedlivé požadovat, aby takové zatížení snášeli, je-li přiměřené poměrům. Následně žalovaný žalobcům sdělil, z jakého důvodu se odchýlil od svého předchozího rozhodnutí. Bylo tomu tak z důvodu revize projektové dokumentace 09/2022, která měla zásadní dopad na posouzení pohody bydlení. V rámci vlastního posouzení žalovaný zejména zdůraznil, že záměr splňuje požadavky na odstupové vzdálenosti staveb a od hranic sousedních zastavěných pozemků a na odstup staveb od oken obytných místností stávajících okolních budov (viz § 28 a 29 PSP). Ve vztahu k pozemku a stavbě žalobců a) a b) žalovaný akcentoval, že západní křídlo vystupující do zahrady je navrženo tak, aby jeho užívání nenarušovalo klidovou část zahrady žalobců a) a b), ale naopak odclonilo možný rušivý vliv aktivit na pozemku zahrady navrženého bytového domu. Západním směrem v části sousedící s klidovou částí zahrady sousedního rodinného domu č.p. 1074 nejsou orientované žádné pobytové plochy jako terasy nebo balkony, je zde minimalizován počet oken obytných místností, u nichž je navíc zvýšen parapet na takovou úroveň, která znemožňuje pohled na sousední zahradu. Na základě uvedeného a dále i vzhledem ke konkrétnímu vypořádání jednotlivých námitk žalobců, jež v napadeném rozhodnutí následuje, žalovaný neshledal, že by v projednávaném případě došlo k narušení soukromí okolních staveb nad míru přiměřenou okolí. S ohledem na uvedené tvrzení žalobců, že

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

žalovaný pouze odkázal na stanoviska dotčených orgánů, tak napadené rozhodnutí neskýtá podklad. Toliko v obecné rovině soud připouští, že za určitých specifických podmínek by dodržení stanovených limitů v souhrnu nemuselo k zachování pohody bydlení postačovat, avšak žalobci v projednávaném případě neuvedli žádné specifické podmínky, kterými by byl takový postup odůvodněn. Žalobci pouze odkazovali na skutečnosti (např. změna typu bydlení, zvýšená míra zastavěnosti, intenzita automobilové dopravy apod.), které soud v rámci jednotlivých žalobních bodů neshledal důvodnými. Obdobně žalobci v závěru žalobní námitky poukazovali na to, že nebylo provedeno řádné zkoumání intenzity narušení jednotlivých činitelů ovlivňujících pohodu bydlení i ve vzájemných souvislostech a nebyla zohledněna ani specifika dané lokality, avšak neuvedli, jaké činitele nebyly zkoumány a jaká specifika měla být zohledněna. Takto formulovaná námitka je z hlediska soudního přezkumu absolutně nedostatečná. Na uvedeném nic nemění odkaz žalobců na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2021, č. j. 3 A 57/2017-317.

120. *K tvrzení žalobců k zásahu do klidové zóny zahrad* soud předně uvádí, že neshledal nepravdivé tvrzení žalovaného, že „západním směrem v části sousedící s klidovou částí zahrady sousedního rodinného domu č.p. J nejsou orientované žádné pobytové plochy jako terasy nebo balkony, je zde minimalizován počet oken obytných místností, u nichž je navíc zvýšen parapet na takovou úroveň, která znemožňuje pohled na sousední zahradu“. Z projektové dokumentace vyplývá, že západním směrem je umístěna balkon (viz 2. NP), respektive terasa (viz 3. NP), avšak pouze při severní straně, tj. směrem do ulice D. Tento balkon a terasa nemohou mít na klidovou část zahrad žalobců a) a b) žádný vliv. Na západní straně záměru, tj. straně přiléhající k pozemku žalobců a) a b) není dle projektové dokumentace žádný balkon či terasa umístěna. Na ustoupených částech záměru se dle projektové dokumentace a napadeného rozhodnutí nachází nepochozí střecha. Umístění nepochozí střechy na západní straně záměru jednoznačně vyplývá z části D.1.1 Architektonicko-stavební řešení, půdorys střechy, číslo přílohy 105, půdorys 2. NP a 3. NP, číslo příloh 103 a 104, a pohledy, číslo výkresu 107, vše v revize projektu R01. Terasy a balkony jsou dle projektové dokumentace usazeny na jižní straně záměru. Balkony na jižní straně záměru nemohou mít na klidovou část zahrady žalobců a) a b) vliv, neboť jsou kryty vlastním záměrem. Navíc jsou situovány dovnitř záměru. Žalobci a) a b) tak mohou být dotčeni pohledy z teras na jižní straně záměru. Dotčení žalobců a) a b) vyplývající z těchto teras dle soudu nelze považovat za nepřiměřené okolí, neboť balkony, případně terasy jsou v daném místě obvyklé (viz stavba na pozemku parc. č. XXC, parc. č. XXD, parc. č. XXE apod., vše k.ú. X), nadto je nutno přihlédnout i ke skutečnosti, že tyto terasy jsou výrazně ustoupeny od západní fasády (min. 5 m), což ve svém důsledku omezuje pohled na zahradu žalobců a) a b) v důsledku zastínění hranou střechy příslušného patra. Minimální hranice teras od pozemku žalobců a) a b) je pak po přihlédnutí ke vzdálenosti záměru od této hranice 8 m. Rovněž v případě oken záměru nelze dospět k závěru o nepřiměřenosti míře okolí. Na jižní straně záměru byla okna obytných místností umístěna již i u stávajících staveb. Již stávající stavby, stejně jako další stavby sousedící s pozemkem žalobců a) a b), tak v současné době umožňují boční pohled do zahrad žalobců a) a b). S ohledem na možnost výhledu na pozemek žalobců a) a b) z oken na jižní straně záměru, nelze dospět k závěru, že by okna na západní straně tuto situaci podstatně zhoršovala. Ze západní strany je výhled do zahrady žalobců a) a b) z bytů, které mají již okna, a tedy i výhled, do zahrady žalobců a) a b) na jižní straně. Nadto jsou okna na západní straně uzpůsobena (velikostně a výškově) tak, aby se zásah do soukromí žalobců a) a b) minimalizoval, neboť jejich velikost a výškové umístění (1,7 m) přímý výhled zásadním způsobem znesnadňují.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

121. *K námitce týkající se světelného znečištění* soud poukazuje na skutečnost, že tvrzení žalobců je rozporné. Žalobci tvrdí, že se žalovaný s jejich námitkou nevyrovnal, aby následně s jeho tvrzeními polemizovali. Soud námitku žalobců neshledal důvodnou. Předně, jestliže žalovaný dospěl k závěru, že záměr nikterak nevybočuje (charakterem, výškově, hmotově, zastavěností apod.) z parametrů staveb v daném okolí, je tím implicitně vypořádána námitka, zda může způsobovat světelné znečištění. Obecně totiž stavba, která se nevymyká parametrům staveb v okolí, nemůže způsobovat světelné znečištění nad míru přiměřenou okolí. Nadto, jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, osvětlení vyzařující z oken není v žádném předpisu upraveno; předpokladem je, že světlo vyzařující z oken budov do venkovního prostředí (při běžném provozu) nemůže být takové intenzity, aby bylo zapotřebí jeho samostatné hodnocení. Dále soud poukazuje na skutečnost, že žalobci v podané žalobě neuvedli, jak se jich jimi tvrzené světelné znečištění dotýká, např. zda je negativně vnímají uvnitř svých nemovitostí, případně v jakých místnostech, nebo vně. Za této situace se však soud námitkou žalobců nemůže blíže zabývat. Tvrzení o počtu bytových jednotek k posouzení námitky žalobců nepostačuje. Žalobci svá tvrzení konkretizovali až v doplnění žaloby, v návaznosti na vyjádření žalovaného. Uvedené doplnění však bylo učiněno po lhůtě stanovené s. ř. s. Soud tak jako *obiter dictum* může pouze doplnit, že žalobci své tvrzení o světelném znečištění nad míru přiměřenou okolí nikterak nedoložili. Nadto pokud jde o žalobce a) a b), pak budou ovlivněni toliko 11 okny na západní stěně, jejichž velikost byla zásadním způsobem dotčena změnou záměru v průběhu odvolacího řízení. Právě velikost těchto oken, výškové umístění a odstup od pozemku žalobců a) a b) [cca 4 m (viz str. 44 napadeného rozhodnutí)] dle soudu vylučuje nepřiměřené světelné znečištění. Zbylá okna na západní stěně záměru jsou v úrovni stavby žalobců a) a b), a tedy na světelné znečištění zahrady žalobců nemohou mít vliv. Pokud jde o světelné znečištění žalobců c) a d) tak to je vyloučeno již samotným umístěním pouličních lamp, jež obecně způsobují vyšší světelné znečištění než okna staveb.
122. *K tvrzení o ztrátě výhledu* žalobci v podané žalobě toliko namítali odklon od předchozího posouzení žalovaného a absenci autonomního posouzení ze strany žalovaného, zejména pokud jde o přiměřenost poměrům. Tvrzení žalobců o absenci autonomního posouzení dané otázky nemá podklad v napadeném rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí žalovaný vyšel ze závěru rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 As 166/2018-67, zabývajícího se právem vlastníka nemovitosti na zachování výhledu, aby následně tyto závěry aplikoval na projednávaný případ. Žalovaný zdůraznil, že záměr nezpůsobuje negativní vlivy např. v podobě zastavění oken sousedních nemovitostí, nebo znemožnění jejich otevření, nebrání v proudění vzduchu, vlhkosti apod., jak předpokládá uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu. Žalovaný sice připustil, že záměr způsobí pohledové změny, avšak s ohledem na skutečnost, že se jedná o urbanizovanou a plně zastavěnou lokalitu, měl žalovaný za to, že po stavebníku nelze požadovat zachování neměnného stavu. Uzavřel, že výhled z oken na sousední objekt je v plně zastavěném městském prostředí obvyklý. Z výše uvedeného vyplývá, že žalovaný se námitkou žalobců zabýval a sdělil jim, proč ji nepovažuje za důvodnou, a to i s přehlédnutím k obvyklosti (přiměřenosti) dané lokality (urbanizovaná městská zástavba). Argumentaci předchozím rozhodnutím žalovaného soud považuje za lichou. Žalovaný v uvedeném rozhodnutí shledal nepřezkoumatelnost rozhodnutí prvostupňového orgánu, nadto jak soud opakovaně uvedl, následně došlo ke změně záměru, která dle žalovaného měla zásadní dopad na posouzení pohody bydlení. Soud doplňuje, že tvrzení žalobců týkající se ztráty odstupových

pohledových vzdáleností bylo učiněno po lhůtě stanovené s. ř. s. a soud se jím nemohl zabývat.

123. *Námítka, označenou jako znehodnocení pasivního domu parc. č. XXF, k. ú. X, neshledal soud důvodnou.* V rámci uvedené námítky žalobci žalovanému vytýkali absenci autonomního posouzení a řádného vypořádání svých námitek a tvrdili, že bytové domy se uvnitř jejich bloku nenachází. V napadeném rozhodnutí žalovaný odkázal na Studii denního osvětlení a proslunění s tím, že podle závěru této studie nedojde k zastínění sousedních pozemků pod normami stanovené hodnoty. Dále žalovaný poukázal na to, že předmětný dům je umístěn ve vysoce urbanizovaném území, ve kterém nelze předpokládat absolutní neměnnost zástavby, a že v současné době je intenzita slunečního svitu ovlivněna vzrostlými stromy a blízkostí stávající sousední výstavby (viz str. 58 a 59 napadeného rozhodnutí). Na základě shora uvedené nelze dle soudu žalovanému vytýkat absenci autonomního posouzení. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí otázkou zastínění předmětného domu zabýval a žalobci c) vysvětlil, proč ji neshledal důvodnou. K tvrzení, že nebyly vypořádány námítky, soud sděluje, že žalobce c), který je vlastníkem předmětného pasivního domu, neuvedl, na jaké jeho konkrétní tvrzení nebylo reagováno. Za uvedené situace se soud tímto tvrzením nemohl blíže zabývat. Pokud jde o tvrzení, že se bytové domy uvnitř daného bloku nenacházejí, soud odkazuje výše na vypořádání námítky ohledně charakteru bydlení v ploše OB.
124. *Nelze přisvědčit námitce, podle které je záměr v rozporu se zvýšenou ochranou zeleně.* Rovněž v rámci uvedené námítky žalobci poukazovali na nevypořádání svých námitek a nedostatek autonomního posouzení. K uvedené námitce soud sděluje, že pojem „*území se zvýšenou ochranou zeleně*“ je upraven územním plánem (viz výkres č. 31). K posouzení souladu záměru s územním plánem jsou příslušné orgány územního plánování (viz § 6 odst. 1 ve spojení s § 96 odst. 3 stavebního zákona). V projednávaném případě orgány územního plánování záměr z hlediska souladu s územním plánem posoudily, a to včetně vypořádání námitek žalobců (viz výše, závazné stanovisko MMR). Žalovaný uvedené vypořádání následně převzal do odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz str. 37 a 65). Žalobcům tak bylo sděleno, že vymezení území se zvýšenou ochranou zeleně není závazným, ale informativním prvkem. Následně bylo MMR sděleno, že „*z pouhého náhledu do katastru nemovitostí s ortofotomapou lze však dovodit, že v rámci území se „zvýšenou ochrannou zeleně“ nemají nijak dominantní podíl ploch zeleně na svých pozemcích např. objekty na pozemcích mj. parc.č. XU, XS, XW, XV, XXG, XXH, XXI, XXJ nebo XT v k.ú. X, proto se záměr i z tohoto hlediska nevymyká urbanistické struktury daného území*“. Dále MMR v závazném stanovisku uvedlo, že i po realizaci záměru bude stávající doplňková funkce zeleně zachována a že realizací záměru k významnému úbytku ploch zeleně oproti stávajícímu stavu nedojde. Konečně bylo žalovaným upozorněno, že na bytovém domě je navržena plochá extenzivní zelená střecha. Dle soudu se žalovaný námitkou žalobců zabýval a za pomoci závazného stanoviska MMR tvrzení žalobců vyvrátil. K tvrzení o nedostatku autonomního posouzení žalovaného soud uvádí, že žalovaný není dle stavebního zákona oprávněn k posouzení souladu záměru s územním plánem, k tomu jsou příslušné výlučně orgány územního plánování. Soud doplňuje, že žalobci ani v tomto případě nesdělili, jaká jejich námitka nebyla ze strany příslušných orgánů vypořádána. Otázkou zastavěnosti pozemku se soud zabýval výše.
125. Soud doplňuje, že *tvrzení žalobců o ztrátě zeleně, dále o narušení stávajícího mikroklimatu okolních zahrad a o hustotě obyvatel s ohledem na velikost zahrady byla uplatněna po lhůtě stanovené s. ř. s. a soud se jimi nemohl zabývat.*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

126. *Oprávněná není námitka týkající se imise hlukem a prachem.* Žalobci v podané žalobě namítali, že žalovaný pouze odkázal na závazné stanovisko, a současně tvrdili, že záměr jen zhorší nadlimitní zatížení dané lokality. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný odkázal na závazné stanovisko orgánu ochrany ovzduší (viz závazné stanovisko ze dne 28. 1. 2020, č. j. MHMP 166795/2020, kterým bylo potvrzeno závazné stanovisko ze dne 13. 3. 2019, č. j. MCP11/18/050669/OŽP/Hako), když zejména zdůraznil, že podle těchto stanovisek je imisní zatížení ve všech parametrech sledovaných znečišťujících látek s rezervou pod stanovenými imisními limity a že vliv vyvolané dopravy je marginální. Odkaz žalovaného na výše uvedená závazná stanoviska považuje soud s ohledem na § 11 odst. 3 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, relevantním. K tvrzení žalobců, že záměr jen zhorší nadlimitní zatížení dané lokality, soud uvádí, že žalobci nedoložili žádné důkazy, které by jejich tvrzení dokládaly. Za uvedené situace tak soud považuje tvrzení žalobců za spekulativní. Na uvedeném nic nemění doplnění žalobců v podané žalobě, že zvýšenou hladinu hluku lze předpokládat. Soud doplňuje, že tvrzení podle kterých posouzení společnosti KONTRAHULK, s.r.o. je nepřezkoumatelné, jsou obecná a byla uplatněna po lhůtě stanovené s. ř. s. a soud se jimi nemohl zabývat.
127. *Námitka žalobců o poklesu ceny nemovitostí není důvodná.* Žalobci uvedenou námitku odvíjeli od svého tvrzení, že záměr není v souladu s územním plánem a požadavky PSP. Tato tvrzení však soud neshledal důvodná (viz výše). Jestliže již východiska tvrzení žalobců nejsou správná, nemůže již z logiky věci být správný ani závěr. Ostatně samo tvrzení považuje soud za spekulativní, neboť není podloženo žádným relevantním důkazem.
128. *Nelze přisvědčit tvrzení žalobců o absenci řádného odůvodnění napadeného rozhodnutí a jeho nepřezkoumatelnosti.* V rámci uvedené námítky žalobci toliko odkázali na § 68 odst. 3 správního řádu a rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 10. 11. 2021, č. j. 3 A 57/2017-317. Žalobci však neuvedli žádné konkrétní skutečnosti, na základě kterých k uvedenému závěru v projednávaném případě dospěli, tj. např. jaké skutečnosti nevzal žalovaný v potaz apod. Za uvedeného stavu věci má soud za to, že žalobci nevytvořili soudu v tomto směru podmínky soudního přezkumu.
129. *Námitka nekonání ústního jednání spojeného s místním šetření* byla ze strany žalobců v podané žalobě vznesena toliko v rovině obecného nesouhlasu s jejím vypořádáním ze strany žalovaného. Žalobci v podané žalobě nikterak nereagovali na zcela konkrétní argumentaci žalovaného, který námitku žalobců neshledal důvodnou. Za uvedeného stavu věci, kdy žalobci tvrzení žalovaného nerozporují a pouze trvají na svém tvrzení, nemá soud žádný důvod odchýlit se od vypořádání této námítky ze strany žalovaného, neboť je považuje za přezkoumatelné, logické a dostatečné. Soud tedy odkazuje na napadené rozhodnutí (viz str. 66) a zdůrazňuje, že důvodem, pro který nebyla shledána námitka žalobců důvodná byla skutečnost, že podle § 94m odst. 3 stavebního zákona byly stavebnímu úřadu poměry v místě stavby (záměru) dobře známy [záměr projednáván opakovaně, znalost místa z rozhodovací praxe (viz např. záměr Viladomy K. S.)] a žádost poskytovala dostatečný podklad pro řízení. Tento závěr žalobci nečiní sporným.
130. *Námítky žalobců týkající se podlažnosti* (str. 26 doplnění žaloby), *rozporu záměru s charakterem území optikou architektonického působení a vjemu ve vztahu k podlažnosti* (str. 27-28 doplnění žaloby), *hrubé podlažní plochy a koeficientu podlažních ploch prokazující místu zjevně nepřiměřenou a neobvyklou kapacitu záměru* (str. 29 doplnění žaloby) a *o převzetí informací od stavebníka, aniž by byly ověřeny správními orgány* (str. 54 doplnění žaloby), byly uplatněny po lhůtě stanovené s. ř. s. a soud se jimi nemohl zabývat.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

131. Konečně soud uvádí, že mu není zřejmé, kam směřuje tvrzení žalobců o *trvalé a nevratné újme*. Důvodem zrušení rozhodnutí správního orgánu ze strany soudu může být podle § 78 odst. 1 s. ř. s. nezákonnost rozhodnutí nebo vady řízení. Uvedené ustanovení tedy nepodmiňuje zrušení napadeného rozhodnutí vznikem trvalé a nevratné újmy.
132. Závěrem vypořádání námitek žalobců soud poznamenává, že má za to, že se správní orgány řádně a přezkoumatelným způsobem zabývaly posouzením stavebního záměru stavebníka ve smyslu § 94o stavebního zákona, tj. posouzením, zda stavební záměr splňuje požadavky na něj kladené stavebním zákonem a prováděcími právními předpisy, zda je stavební záměr v souladu s požadavky dotčených orgánů a zda splňuje i další požadavky vymezené v citovaném ustanovení. Taktéž ověřily, zda jsou v projektové dokumentaci v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu, a to včetně požadavků dle vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby.
133. Konečně soud podotýká, že s ohledem na skutečnost, že rozhodl ve věci samé, nerozhodoval již o opakovaném návrhu žalobců a) a b) na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť by to bylo nadbytečné. Ve věci samé bylo rozhodnuto ve smyslu § 73 odst. 4 s. ř. s. bezprostředně po podání opakovaného návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

134. Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
135. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobci nebyli ve sporu úspěšní a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.
136. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Praha dne 29. července 2024

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.